Ionatan Piroşca

Tabla înmulţirii cu cerul

OMUL DE UMBRĂ

Omul de umbră

Poate că tot ce văd şi ce aud, tot ce pulsează
în irizantele plaiuri din depărtări
e o lume de ochi care mă defilează
cum toamna, vântul îşi defilează cocorii.

Dar ce spun „poate”, când nu e nimic între mine
şi crucea înveşmântată cu înserare…?
Între soarele divin şi vina mea Te-ai pus pe Tine,
răscumpărare.

Port forma Ta, dar o formă cu faţa-n ţărână.
Tu eşti pe cruce şi mori, dar eşti vertical.
Eu sunt orizontalul care mereu se amână,
ca marea, din val în val.

Şi când ai înviat, eu tot orizontal am rămas:
un om de umbră, ascunzându-mă după Tine,
până când? până când? Clipa se ţine de ceas,
iar omul de umbră ce sunt, de Înălţime.

Când Îţi vei lua, Doamne, umbra de mână şi când
o vei ridica, asemenea unui lăstar înfrunzit?

“Când îi va curge rodul pe pământ,
Eu n-am să-l las să fie murdărit!”

E pace între Tine şi umbră, o pace mare,
o inundare de pace-n pământul crunt:
Soarele e aproape-n zenit, aproape dispare
omul de umbră ce sunt!

Plecăm genunchii
pe pământul ţării

Plecăm genunchii pe pământul ţării
în care ne-ai sădit mijlocitori,
pe apele şi florile şi norii
ei luminând, cu lacrime cărări.

Nu suntem, Doamne,-ai veacului eroi,
nu-i cerem în statui înveşnicire…
Noi vream să fim mai mult: eroii Tăi,
medaliind pe alţii cu iubire.

Şi spaţiul ţării survolându-l nalt
cu rugăciune grea, seară de seară,
să-i bombardăm cerbice de bazalt
şi ţipătu-i să-l înstrunăm vioară,

să facem din creştini de două mii
de ani, creştini de fiecare clipă,
să umble-n ţară un popor de vii
şi nu, de cimitire-n străzi, risipă,

să-i fie grâul dăruit de Tine,
euharistic vinul tămâios,
şi-n inimi închinate buletine
de vot cu-mpărăţia lui Hristos!

Oasele albe din văile neamului

Dă din adânc umbrei mele, Doamne, sau din înalt
grăsimea jertfelor întru neprihănirea de neam.
Inimile să li se facă de om, din bazalt,
căci singur, putere nu am.

Mişcă Tu carul mare al gândului din nopţile reci,
întoarce-l cu osia înţepenită spre Tine.
Poporul meu stă pe ziduri de ură când treci.
Mi-e frică pentru el şi mi-e ruşine.

O solie dă-mi, investitura Cuvântului Tău, poezia
care să ridice morţii cei vechi, să le redea
ţara din cer cu pomii, iarba, câmpia
pe care acum nu le mai pot vedea.

Şi ploaia binecuvântării Tale, mană, inimă sfântă
pătrunsă de fiecare până la sângele ei, până la vin
din cină de taină, până la azima trupului, frântă
de care toate, Doamne, se ţin.

Când va pricepe poporul acesta al meu, când va intra
în adâncimea şi înălţimea Cuvântului mântuitor?
Pune-le Tu în mână, pulsândă, inima Ta
ca o oglindă, să se vadă când mor.

Poate se vor întreba atunci, poate vor respira
altfel, cu plămânii cerului, cu nările lui,
şi vor învia, Doamne, vor învia
oasele albe din văile neamului.

O lume de interioare

Interioare, cu fiecare în câte-un colţ,
o lume de interioare.
Singurătăţi zăvorâte, îndărături de porţi
stingheritoare.

Interioare, forme difuze încremenite
de inimi seci.
O lume goală ce nu Te simte
când tandru treci.

Molii muşcând ca-ntr-o frică trecutul
de curând dezbrăcat
de pe trup, cum împrăştii în dodii salutul
îndoliat.

Colb singuratic în colţ, veghind
seara ce vine,
te-ntrebi, când vezi vântul sălbatic vuind,
ce e cu tine?

De ce trece somnul prin părul tău,
somn fără vise,
şi-ţi tremuri secundele între bine şi rău:
străine abscise…?

Doamne, arată-ne Trupul cel Unul
care Te doare,
când în noi fiecare-şi ascunde albumul
cu interioare!

Orbi, orbi,
orbi!

Poţi spune că n-ai auzit? Că n-ai văzut?
Că Duhul, pe la tine n-a trecut?

Că n-ai observat degetul ferm
cu urmele de lacrimi şi lemn?

Că nu erai acasă, erai adânc în tine,
contemplând deziluzii şi vaste ruine?
Poţi spune orice, poţi lua de oriunde
frunza care pe Adam îl ascunde.

Nu crezi că te dă de gol fuga ta
în dosul verdelui din a frunzei manta?
Ce faci cu gândurile cele mereu străvezii?
Le astupi în viţele de la vii?

Un om umbla, un om alerga tot mai adânc
din ochiul său drept în ochiul său stâng.
Nu reuşea să-i cureţe de noroi:
erau orbi, orbi, orbi- amândoi!

Doar aşa vom păşi
peste gureşa fire

Ca poteci ale tecilor văduvite de săbii
îţi sunt vorbele cele fluturate-n zadar,
ca şi velele rupte din pierdute corăbii
în furtună, când nu e pe vreun cer vreun far.

Spui şi totul răsună ca de torţe sinistre,
taci şi spusa-ţi te-ngroapă în ecou-i sordid,
tare-ai vrea ca în jur nimic să nu se mai mişte,
dor şi pleoapele când peste ochi se închid.

E devreme să ţipi, e devreme să gânguri,
prea devreme în lut pentru păsări cântate,
lasă linişte încă-n ale inimii crânguri
şi ascultă: în cer fâşâit de-nserat e.

Glasul dragostei, blând, ca un susur subţire
va aşterne vocale ca o ploaie pe drum…
Doar aşa vom păşi peste gureşa fire,
doar atunci vom deschide al tăcerilor pumn.

Alb
şi rar

Împarte, Doamne, Chipul Tău şi mie
-n adânca Lui suflare să mă-nvălui,
ca-n carul tras de cai de foc, Ilie…
Mantia Ta, cu dragoste mi-o dărui.

Sunt om cu număr în umblat şi-n zile,
dar Tu Te-ai pus pe Tine căpătâi
sfârşiturilor celor mai umile
şi-n veşnicie m-ai rostit întâi.

E trecător printre corole vântul,
corolele, şi ele-s trecătoare.
Dar când la începuturi stă Cuvântul,
mai pot să scriu cu El că lumea doare?

Nu pot decât să fiu un om de aer,
când Tu respiri prin zile şi frunzar.
Să-nvăţ să bată inima din vaier
ca lâna rugăciunii… Alb şi rar.

Uscate frunze,
profilate-n zare

De vom întinde aripi castanii
în zborul toamnei să părem aflare,
plutire în ogive de chilii,
litanii de-oseminte-n calendare,

cuprinsul nisipos de iris orb
cânta-ne-va pe degete de ceaţă,
va scoate din culoarea lui un corb
şi zâmbet ni-l va desena pe faţă.

Ni-e frică, Doamne, de văzduh migrat
din ţările sărutului-apune,
de iude ce-n străfundu-i au zburat
fără iertare, fără rugăciune.

Ne temem încă, ni se-ncurcă des
cuvintele în ale lor odăi,
când se aşterne mintea pe-nţeles
ca toamna pe fâneţele din văi.

Numai când, Doamne, Tu deschizi izvor,
fereastră de chilie în amiază,
eliberată lacrima- covor
pe care calci- ne zburdă pe obraz.

Şi de-om întinde aripi castanii
în zborul toamnei să părem afl
Tu-n pomii de pe deal ne vei sui:
uscate frunze, profilate-n zare!

Ce gust ai tu,
ce hrană poţi săra?
Matei 5:13

Ce gust ai tu, ce hrană poţi săra
cu pulberea din cugetarea ta?
De care vânturi ţi se-nchină chipul
ce-l desenează-n plaje vagi, nisipul?

Cine mai poate, acestui pământ

să-ntoarcă sarea dusă de vânt?
Pe care drumeag, din paşi, îşi păstrară
urmele, albe cămări de vioară

ce-n cântec ştie să ţină gustul,
măsura iubirii, nu frica, nu lustrul
ce-ntunecă negrul făcându-l străluce?
Pe ce limbă sarea mai zice, atunce?

O dală pe drum, călcată-n picioare,
călătorie stearpă, care doare…
Sarea vărsată din gura Domnului
afară, sub urmele omului…

Şi mă întreb: câtă sare sunt eu
când hrana lumii-o gustă Dumnezeu?
În care colţ din bucătăria Sa
se află fiinţa mea?

Învrednicit să fiu sarea pământului,
m-am dat apei, m-am dat vântului?
Fă-mă, Doamne, limpede bocnă
la Tine în ocnă!

Vine iar primăvara
cu paşi moi în câmpii

Vine iar primăvara cu paşi moi în câmpii,
între păsări mai scurt este aerul iar,
se clintesc fără vânt în copii colivii
cu ecou cristalin rătăcit pe afară.

Vine iar primăvara să încheie tratat
de iubire senină cu meleagul în floare
pentru-acelaşi răstimp ierbii răscumpărat
şi turnat cu năduful iernii în fiecare.

Vine iar primăvara, se jertfeşte omăt,
fiecare jertfeşte pe altul, vezi bine,
nu-i pe inima omului, de- nţelegerea-i hăt!
să se dea primăverii ca jertfire pe sine.

Vine iar primăvara clipocind roşu cald,
între viţă şi teasc ea nu ştie odihnă…
Când picioarele lumii o întinde-vor fald,
ea atunci fi-va de bucurie mai plină.

Vine iar primăvara, oare cât o mai fi
pe meleagul în floare să adie de-acuma?
Oare când, după ierni, Domnul va reveni
mării lacrimei calde să-i adune El spuma?

A sângelui
şi-a lacrimei

Bat drumurile lumii câmpii,
s-au rătăcit şi nu mai ştiu
să osebească-n ţarină stâlpii
indicatori de ce e viu.

Ciulinii sunt sfrijiţi de-atâta
culoare smulsă zi de zi
de vântul care-a tăbărât-a
în cadenţarea lui a fi.

Se-ntoarce totul ca surceaua
în flăcări mute mistuită…
Când, Doamne, Tu cădea-vei neaua
peste cadavre de răchită?

Când vei clipi din lumea asta
s-o cureţi de orbirea ei?

„Când va privi spre cer fereastra
a sângelui şi-a lacrimei!”

Priveşte şi-n
această rugăciune!

Clintind în jur a lujerilor moale,
adâncă sevă, Doamne, palma Ta
încet mă cată printre osuare
şi sigur sunt că Tu mă vei afla.

Nu-i închisoare frunza peste verde,
nici apa nu-i stăpână peste curgeri:
privirea cea din ochii-Ţi nu se pierde
-n neant ca mute, ale noastre plângeri.

Doar le culegi şi le măsori silinţa
şi adevărul omenesc al lor
să ştii cât dăltuit-a suferinţa
în ele aripi, şi cu ce topor…

Câtă credinţă a mişcat lumina
ce ni se cuvenea, pe ochii altor.
Sau cum ne-am împărţit pe ape pâinea,
gest curgător de luminos covor.

Şi cum, în rugăciune, desenat-am
străine chipuri vii, din preajmă luate,
cum, îngerii, deasupra lor chemat-am
şi le-am făcut ofrande legănate.

De-atâta înserare-i plină lumea
ca vasul cel cu mir de-ngropăciune…
Te rog, prin mine fă-Ţi un pic minunea:
priveşte şi-n această rugăciune!

Strângându-mă în braţe
cu glas tare

Te-ntreb de visul cel rămas întreg,
al veşniciei către care-alerg.
Din toate-mi, Doamne, numai Tu mai ştii
savoarea unei noi copilării.

Pe zidul tinereţii, tencuit
cu visuri, în picioare m-am suit
voind să-mi semăn gându-n păsări moi,
dar am căzut cu el cu tot, apoi.

Şi chiar şi visul, Doamne, a căzut
ca toarta la ulcelele de lut…
Şi n-am ştiut că mă priveai plângând,
strângându-mă în braţe, în gând.

În zbatere, noroiul dimprejur
diform întâi, a luat al meu contur,
şi cufundându-mă, se numea mereu
cu numele meu.

Până când n-am mai fost, n-a rămas
decât noroi dezgustător şi gras,
lucind, cu numele meu căţărat
în noapte, ca un far dezafectat.

Într-un târziu am început să strig:
Iartă-mă Tată, mi-e foame, mi-e frig…
Tu mă priveai cu bucurie, cu îndurare,
strângându-mă în braţe cu glas tare.

Tot viu
şi veşnic

Când florile se vor opri din plâns
şi pasu-Ţi hieratic nu le-o rupe
trecând prin ele, Doamne, dinadins,
vom şti că trupul înviat în trup e.

Vom şti deosebirea dintre aer
şi cer şi taina dintre vin şi sânge,
când vom urca parcursul adier
al vântului ce-n Trupul Tău ne strânge.

Nimic nu ni se spune pe de rost
în lumea fumegând ca un tăciune.
Mai trebuie în alergare post
şi în opriri adâncă rugăciune.

Mai trebuie chilii în orizont,
şi-n inimă tranşee de chilii:
să fie închinarea veşnic front,
iar Tu, Isuse, Domnul să ne fii!

Ce-i trebuie luminii abajur,
supremul Soare-n vag conjur de ceaţă?
Tu eşti în noi alinul împrejur,
grădină de-nviere-n dimineaţă.

Şi n-ar fi încă, sau de-ar fi cuvânt
să poată-n lume spune toate cele,
Tu tot preasus, prea binecuvântând,
tot viu şi veşnic m-oi purta prin ele!

O nouă zi
sub soarele încet

O nouă zi sub soarele încet,
o grea deconspirare de materii

adaugă planete-n alfabet:
scriam cu ele stihul nevederii.

Şi universul se scurta mereu
când la un capăt, când la celălalt,
căci eu Îl căutam pe Dumnezeu,
ascunzându-mă şi fugind de înalt.

Era secetă-ndelungă-n cuvinte,
era duh de pârjol în poem:
jubilau în fiinţa-mi morminte
măsurându-mi al inimii lemn…

Până când Tu cu palmele-ntinse
pe al inimii drug ai urcat…
Izul greu de materii încinse
de pe litere s-a destrămat.

Şi în veşnica Lui măreţie,
stă Cuvântul ce-ai fost şi vei fi
nehotare de Împărăţie
pentru care m-ai pus a zidi.

Ce-s acum, decât cumpănă, Doamne,
fir cu plumb, legănat pe pământ?
În încete-nceputuri de toamne,
eu aud primăveri cum se-nfrunt!

Ev sau
evă…

Te laud, Doamne, ochii mei trezesc
cu ale lor priviri, în cer privelişti,
dar nu ştiu cât, din cheagul omenesc
pe ierburi pune veştede oprelişti.

Măreţ eşti, ştiu cu-a mea nimicnicie
cum se întoarce lumea spre lumină,
dar cât din ea cu-ncredinţare ştie
că Tu eşti Cel ce nouă ne-o închină?

Adânc în el ascunde omul omul
şi i se pleacă zilnic, şi-i se dă.
Dar cât din el, când Tu tăia-vei pomul,
în rodul ce rămâne s-o află?

Te laud, Doamne, totul sunt acel
ce cântă din izvoare ca un munte
mutat de-ncredinţarea că eşti ţel
al dorului şi-al îndurării multe.

Şi eşti măreţ, cum ramurile sui,
bogate, pe versanţii unei cruci:
învaţă-mă, te rog, ce e şi nu-i
şi ramurile-n mine să le-aduci.

Adânc să-nfigi adâncul Tău Cuvânt,
ecoul Lui să mi se facă sevă,
să mă trezesc din amintiri cântând,
să nu mă amăgească ev sau evă…

Nu e nimeni, să plece,
pe-ale dragostei ape?

În zidiri de lumină se-nfăşoară cristalul
mântuirii, când ura se-aprinde-mprejur.
Nu mai poate-ntunericul să năruie malul,
să treacă de îngerul cel abajur.

Pretutindeni se moare de lacrimi amare,
cunoştiinţele-şi suie, goi, stăpânii în furci.
Oare unde să fie pe-astă lume iertare,

să se poată muri şi de lacrime dulci?

Stă strivit universul sub atâta răscoală,
odios îl înghite capătul unei fălci,
capătul celălalt zvârcolit pe afară
apă neagră aruncă-n ale inimii bărci.

Nu e nimeni, să plece pe-ale dragostei ape?
Să mai ierte odată ce s-a strâns de iertat?
De un om şi mai bine tot stă timpul pe-aproape,
fiecare-l purtăm de picioare legat.

Şi păşim către altul pleticiţi şi gângavă
ni-e umblarea pe străzi parcă moi, parcă alte,
până ce, dinspre noi, în deriv-o epavă,
mai afund, mai plutindă, tinde să se-ndeparte.

Strigă din naufragii personale vecinii,
ne întreabă copiii dacă-i loc pentru ei…
Dar când barca ni-e spartă între stâncile vinii,
mai putea-vom ajunge vreodată la chei?

Sunt eu:
o pată

Tu iei de mână mâna mea şi împreună
spre zorii calzi din ochii Tăi privim.
Şi, Doamne, nu e clipă ce se-amână
de la o zi la alte, să n-o ştim.

Nu e perdea de îngeri pe grădine
să nu ne prindem glas în corul lor
ca albiile râurilor line
ale plutirii rugăciunilor.

De s-ar ivi lumini de orişiunde

clipind ca din cristale de smarald,
eu ştiu ce înapoia lor se-ascunde:
nu poţi fi Tu! Acolo-i frig…Tu, cald!

Şi nu Te-ascunzi de nimeni, niciodată,
cum n-ai fugit de Golgota atunci…
Lumina Ta o ştiu, căci duce-o pată:
sunt eu…Sunt pata ce cu Tine-o urci!

În adâncimi
de ambră

Clintitu-s-a culoarea în adâncimi de ambră,
petale vesperale în ea au fluturat.
Când cuiul Îţi străpunse cu trosnet alba gambă,
în inima luminii un munte s-a mişcat.

Un vaier taie plopii în nordice fărâme
de lacrimă stindardă plutindă în văleat,
iar strigătul durerii, ca valul cel în spume,
a inundat clopotniţi chiar şi la noi în sat.

Nu ştim, prea bine zis-ai, ce facem, ce vorbim-
o negură cuprins-a şi fapte şi cuvinte.
Dar înţelesuri clare în ambre-oblăduim,
iar cerul şi pământul nu-s mai ca înainte.

Ne-nferecă în moale manta o zi fătişă,
cu nouri de cădelniţi ce-ar vrea să Te ascundă.
Doar inima, sărmana, doar ea porni, pieptişă
spre clipa învierii din negura străfundă…

Făcut-am pribegie din nemişcata-Ţi cruce,
târând-o fiecare cum am crezut…Ne iartă!
Întoarcem cu ruşine ce mai putem aduce:
pe noi şi-ntunecata durerii noastre piatră.

Căci nu putut-am, Doamne, mărturisi întregul
mormânt al învierii…Nici chiar un colţişor!
Fărâmă-ne-n cerbicea şi ochiul ni-l dezlegu-l
şi ni-l aprinde-n ambra-nvierii-ncetişor…

Să-l mângâi de spaime,
să-l cureţi de rău…

când prima ninsoare îngroapă sub alburi
pământul cu spaimele treze şi iuţi,
frig trece prin oameni, tresară în cabluri,
pe străzi toamna sângeră, dar n-o mai asculţi.

În spaţii realul şi el a-ngheţat-
un ţurţure ca un obiect contondent:
loveşte, când mâna care l-a înşfăcat
e mâna satanei cu râs virulent.

Şi prima ninsoare tot cade, absentă,
pe-o lume rănită de moarte, ca frunza
în care perdeaua translucidă, recentă,
îşi sfârtecă verdele şi-i spulberă spuza.

Pe unde să trecem de grelele-omături,
cu ce sănii-gânduri, din frig să fugim?
Când însuşi pământul se bagă sub pături,
de ce, spaima noastră, noi s-o dezvelim?

Îşi caută omul cuprins de-ndoiala
crengii de brad, doborâtă din trunchi,
ungherul, să-şi lepede cu regret abureala
căldurii de sine, din proprii rărunchi.

Dar, Doamne, sărmanul, nici acum nu rămâne
să-l afli şi-n sânge din sângele Tău

să-l salţi peste iuţile zăpezilor dune,
să-l mângâi de spaime, să-l cureţi de rău…

De n-ai înţeles
încă

De n-ai înţeles încă, de nu te-a stins suflarea
Ce însuţi murdărit-ai în fumul unei vieţi,
Clipind din pleoape grele, îndreaptă-te spre boarea
-nvierii din adâncurile amarnicei tristeţi.

De nu ţi-s ochii încă doar umbre sfârtecate
de propriul văz sălbatic, mereu nesăţios,
îndreaptă-ţi pleoapei spre Cel ce vede toate
şi-ţi va clipi-n găvane înseninatu-I văz.

E-atât de simplu totul şi-atât de complicat
între amar şi dulce, între senin şi nor,
între sfinţita cale şi calea în păcat,
că, frânţi între acestea, atâţia, Doamne, mor!

Eu spun şi spusa poate să ardă pe alocuri,
iar scrisul poate este pe-alocuri neciteţ.
Dar vino Tu cu crucea pe scările din blocuri
ca pe urcuş golgotic, cu daru-Ţi făr’ de preţ:

s-o îndura vreunul s-audă soneria
şi îi trezi-va poate bătaia Ta în uşă…
Sau înfundat mâncându-şi-o, felia
de inimă ascunsă de calea Ta urcuşă.

Mai caută-te, omule, pe tine fă-te cheia
ce va deschide cerului sordida-ţi văgăună.
Sau ia-ţi, cum îşi luat-a de gât Adam, femeia,
şi du-te iar în tine cu ea, şi zi-i minciună!

Dă-mi Tu, Doamne,
Cuvânt!

Cu clinchetul trist, printre noi, înserarea
îşi caută drumul, îşi caută boarea,
ca apa prin văi inundate, când matca
ascunsă îi e, ca omului soarta.

Mi-e frig să-nţeleg toate câte sfărâmă
în jur stele gri, când întindu-Ţi o mână.
Eu ştiu că-s al Tău, dar mi-e frig pentru ăşti
oameni gri şi ascunşi sub murdarele măşti.

Mă tresare un spin: e acelaşi ce l-ai,
Tu, pe cruce, purtat, când murirea mureai
pentru mine şi semenii mei cei ascunşi…
De ce ei nu se lasă de tăişu-i străpunşi?

Căci de-atunci, înserarea, tot cu clinchetul trist,
printre oameni zoriţi caută crucea lui Hrist…
Ce puţini, inimi au străvezii şi în plus
clinchet grav şi măreţ al iertării-n Isus!

Mă tresaltă amar drumul alb, ce l-au rupt,
între chipul de-acum şi cel de început.
Mai pot sta? Să mă rog rugăciune poem,
asta pot să mai fac pentru cei care gem

Pentru cei care-şi ling răni pe-ascuns şi, stingheri,
ochii-şi poartă în azi, dar privirile-n ieri…
Răsuciţii cu totul între ei şi pământ-
pentru ei eu Te rog: dă-mi Tu, Doamne, Cuvânt!

Inimă cu
vele

Să treacă-n fum cuvintele şi ele
şi mâna de miresme ce le umple…
Eu gol să stau ca flacăra pe cele
mai aspre veri în nopţi secate, sumbre.

Eu gol să stau ca firul de otavă
în calea coasei, pe un gât de deal,
privindu-mi lumea veselă şi gravă
pitită-ntre real şi ireal.

Şi cum în fum cuvintele trecute
din aripi dau zadarnic, din ecou
aş vrea să ies, cu sunetele-mi multe
să mă pronunţe numele-mi din nou.

Nu se mai poate asta, vei rosti,
ţesându-mi, doamne, albe giulgiuri moi
ce-n aripă de duh m-or mistui,
în frângerea de smirnă şi aloi.

Nu se mai poate, numai pocăit
pecinginile vorbelor nu te-or
cuprinde veşnic- gâză în zenit,
prăpastie sub arcuit ponor.

Să treacă-n fum cuvintele şi ele
şi mâna de miresme ce le umple…
Tu pune-mi, Doamne, inimă cu vele,
pe mările tăcerii să triumfe.

Mai bate,
inimă…

Mai bate, inimă, spune-I Domnului, rar,
că frigul ţi-a frânt aripa albă…Iată,

acum agăţată-i în vânt, ca-ntr-un par,
şi-i gata s-o-ngheţe şi pe cealaltă.

Spune-I că nu mai poţi zbura, că nu mai ştii
drumul din aer al rugăciunilor.
Că nu mai cântă ca-n copilării
lemnul merilor, perilor, prunilor.

Spune-I cât te doare frica din ceilalţi,
visele din pietrele ce le pun căpătâi,
că, pe deasupra, plopii sunt mai înalţi,
că nu poţi, dedesubt, să mai rămâi.

Şi apoi, bate rar şi ascultă atentă:
El îţi va răspunde cu tine la toate.
Fiinţa Lui te va face rostire fluentă.
Mai bate, inimă…Bate!

Numai frica de Tine
nu mă face să ţip

Ne-am întors dintre maluri de lume zăcută,
izul ei încă pipăie cu mănuşa de lut.
Dinţi minusculi de apă se opresc să-şi ascută
lame frânte pe raze de soare căzut.

Ne-am întors ca din lagăre de exterminare,
trupul încă mai poartă tatuaje cu morţi;
sufletul mi-l străpunge cu gamele murdare-
în adâncu-le zornăie, viscolind, vechii sorţi.

Doamne, treci Tu din nou pe aleile mele,
toamne de îmi alungă din sfioasele-nchinări,
scoate-mi visul întreg dintre dure atele,
fă-Te munte înalt şi m-aşterne cu nori,

Ia-mi din frică cireada monstruoasă de ură
ce m-aleargă prin dunele unui bob de nisip…
Ţip de câtă se-adună, în apusuri, arsură…
Numai frica de Tine nu mă face să ţip.

Ne-am întors bandajaţi şi cu cârje-n priviri,
cu poemul pe moarte, vin şi eu să Ţi-l pun
la picioare: e tot ce, din foste zidiri,
mai rămas-a…E tot ce-am rămas, Doamne bun!

Punând în loc rănile
Tale, ca florile…

Pot începe acest poem doar împingând
inima mea în gândul acesta plăpând
al orbului pe care l-ai vindecat, sau la leprosului,
întregire a văzului, cărnii, mirosului.

Pot şopti cu onomatopeele unui mut
când limbile poeziei mele se-ascut
la porunca Ta, cum se ascut în cer îngerii
purtători de amfore cu mir de nard, ale ungerii.

Pot ghemui fiinţa mea într-o scriere cuneiformă
până vii Tu, Doamne, să îi dai citire şi formă,
până ce crucea Ta, în litere, ca o rimă,
pune cântare şi le răsună şi le alină.

Dar cum aş putea, atâta înviere a cere
fără smerirea inimii, fără îngenunchere?
Când ai spart universul ca pe un pahar ce-Ţi purta sângele,
cum aş putea, fără ecoul lui, fără dor, fără plângere?

Şi de unde să am atâta putere de întristare
în faţa Trupului Tău chinuit, care doare?

Cum altfel m-ar durea şi pe mine rănile Tale
dacă nu-mi dai Tu, din ele, vindecare?

Când mă vei pune să-ţi citesc poeziile, la înviere,
eu nu voi şti decât o caldă şi uriaşă tăcere:
atunci le vei recita Tu, corectându-mi toate erorile
şi punând în loc rănile Tale, ca-n flori, culorile.

Doar dragostea
Ta

Doamne, te rog, închide cu mâna Ta
uşa inimii, în urma mea.
Sigiliul cu spini al frunţii Tale pune-l
pe ea- pecetluitorul inel.

Fă-mă tremurătorul văzduh treierat
de îngerii cu zborul curat.
Nu mă lăsa ca un stins felinar
pe zgomotul sec al căderii din har.

Orice-ar fi, ţine-mă bine şi cât mai sus
ca să văd pe-ndelete că nu-s-
doar dragostea Ta care a modelat curcubeu,
iar eu l-am murdărit numindu-l eu.

Acum înţeleg, dar nu cu mine-nţeleg.
Nu cu mine vorbele-ntre ele le leg:
funiile ca pe o cruce cândva Te-au legat,
doar ele m-au adunat.

Pavoaz din
Duhul Sfânt

Prin văile furate de miraje

trec râuri sclipitoare, reci.
Ca nişte braţe lungi, cu tatuaje,
undele lor te prind, dacă te-apleci.

Nu-ţi oglindi fiinţa-n trecătoare
păreri de alb ca dinţii de rechin.
Rămâi în cer de limpezi portuare
îngenuncheri, în clipocit divin.

La ancoră, când mările se-agită
de-atâta grea sudoare omenească,
rechinii lasă-i singuri să se-nghită:
tu fă-te vela gata să-nflorească.

Şi peste lume ruga ta să stea-
o flamură din biruinţi rămasă.
Pavoaz din Duhul Sfânt, lumină, ea
va netezi o cale către casă.

Nimeni nu îmi
poate spune

Nimeni nu îmi poate spune câte frunze cad din tei,
poate toate cele care fost-au verde astă-vară.
Trec în umbră cu mirare, înghiţiţi, bărbaţi, femei,
de-o paloare sângerândă ac un scâncet de vioară.

Nimeni nu se mai ocupă de ecourile şui,
apăsate, lăsând rane pe spinarea Domnului.
Cocoşaţi fărădelege cu mormintele în dânşii,
în pahare de uitare îşi pun seara ochii, plânşii.

Doamne, Tu, cu primăvara, nu mai sapi în ţări smochinii?
Nu mai pui cu palma rana cea senină a surdinii?
N-o dai mieilor de Paşte, ca amare ierburi lungi?
Închisorii de cuvinte, nu îi mai pui suple dungi

să mai treacă printre ele îngerii înţelepţirii
şi albastra caravelă de pe mările iubirii?
Că s-a frânt în frică lumea şi-şi înăbuşit-a zborul
şi cu-arginţi de cine ştie, cumpăratu-şi-a ogorul

cel cu tei, de nu se află câte frunze cad şi câte,
fiecare, ştreang se face şi pe rid murdar de gât e…
Ah, în câte vânturi surde se împarte legănarea
de bizară nefiinţă ce creatu-o-a trădarea.

Trec în umbră cu mirare, înghiţiţi, bărbaţi, femei…
Nimeni nu îmi poate spune câte frunze cad din tei
de-o paloare sângerândă ac un scâncet de vioară.
Poate toate cele câte fost-au verde astă-vară.

Atâta fă-mă,
Stăpâne!

Verile ştiu spaţiul să-l umple cu nuci,
tei argintii, ierburi, corole, ierunci…
Doar noi nu ştim sufletul să ni-l încărcăm
de tot ce-n Tine, albastru şi tandru, aflăm.

Din grote şui fiare îşi fac prăvăliş
către uitări care le-nghit pe furiş…
Doar noi nu ştim în Tine să ne punem uitare
între ce ne înalţă şi ceea ce, Doamne, ne doare.

Suntem crăpaţi sub al zilei tăiş nemilos,
cu rumeguşul iubirii zvârlit şi aşchii pe jos.
Până când vom privi acea ghilotină-n zenit,
ce zilnic desparte iubirea de ceea ce avem de iubit?

Atât: în rugă ne unim fericiţi noi cu noi,
aşa Tu vii şi altoi să ne faci, Te învoi,

în trunchiul cel care, vii rădăcini în mister
colăcind, flori de Golgotă suie în cer.

Doar petală să fiu, doar parfumuri ce-n linişte ard,
doar cenuşa rămasă din mirul fierbinte de nard,
aş dori…Dar în cât alabastru încape
ruga mea, să-Ţi ajungă, o, Doamne, aproape?

Cât sub cruce, atât să fiu tot, nu mai mult.
cât Cuvânt şi câte ecouri ce se ascund
Printre măslini, în zorii învierii divine,
atâta aş vrea să fiu. Atâta fă-mă, Stăpâne!

O frunte
purtătoare

O frunte purtătoare de spini va înflori-
grădină suspendată în noime trinitare,
peste iubiri de iederi şi ziduri, zi de zi,
o slavă decât omul-ca slava lui- mai mare.

Şi degete chircite de cuie vor da naşte
de ramuri ca măslinii pe dealurile vii…
Păduri de unduire-n chircirea lor vor paşte
tot aerul din racle, pe care nu-l mai ştii.

Când prins în înviere, cotro să pleci nu e,
doar tronul Judecăţii, clintind din zări senine,
te poartă valul singur şi te întrebi de ce
şi unde e decorul şi unde sunt cortine…?

Dar Adevărul n-are nici pătură, nici glugă,
nici mască ascunzişă de frunte şi de spini:
nu mai există dare ’napoi, nu este fugă,
scăpare spre-amintirea trecuţilor suspini…

Pâinea zilei
dă nouă

Trec zile pe stradă târându-se mut,
pietoanele dureri scormonind, lâncezânde…
Secundele, franjuri în ele-şi ascut
şi-ndreaptă spre geamuri ocheade flămânde.

Răsună în case-ncleştări de năuc,
sângerând colţ de umbră întru care, pătată,
vorba-şi mistuie sunetele şi ele se duc,
flăcări ce nu vor mai lumina vreodată.
Stau în rugă şi-Ţi spun toate astea şi Tu
îmi faci semn cu-mprejurul că e bine aşa,
că deasupra-i iubire peste da, peste nu,
că treci zilnic pe stradă peste nu, peste da.

Şi în fin receptacul întrebări se destind
ca petale ce-s gata de explozii sub rouă…
Când înfometări de necuprins ne cuprind,
pâinea zilei, de Tine frământată, dă nouă.

Voi zbura fluturând
aripa primăverii

Trece iarăşi austrul printre muguri de plop,
colivii de lumină ţin ostatece frunze,
îşi bea ceaiul retina, din real, strop cu strop,
niagară de sevă şiroind dulce-n duzi e.

Mă întorc, primăvara, către polul râvnit,
nordul dragostei este o planetă aparte.
Un cuvânt, doar atâta, Doamne, Tu ai rostit
şi cu el, primăvara scrie încă o carte.

Ochii nopţii, cu zgomot se închid undeva,

să nu sperie seva, cineva umblă-n vârfuri:
catedrale de verde ctitoreşte- îşi ea.
Liturghia culorii mântui-va pământuri.

Doamne, cum să mă-nchin între muguri? Te rog,
nu-mi lăsa neştiută taina cea a-nvierii…
Vreau să vin către Tine, dar poemu-i olog:
voi zbura, fluturând aripa primăverii.

Sunt omul cu semn de-ntrebare

Pe străzi, cât mai sunt oarecare,
sunt omul cu semn de-ntrebare.
Mersul încet, inima ţinută de mână,
nedumeriri în alţii le adună.

Ce-i drept, nici mie nu-mi e prea clar
dacă sunt sau nu, emisar;
dar că rostirea-mi e ceea ce El făcu să fiu,
asta o ştiu!

Nu-i aşa că vi se pare unora ciudat
să umblu pe străzi dezlegat?
Oh, libertatea e mult mai mult decât
a avea- şi atât!

Libertatea este să fii- şi eu sunt.
Adevărul m-a slobozit pe pământ
ca pe o sălbăticiune a îndurării-
omul cu semnu-ntrebării!

De ce mă priviţi, privitorilor, dacă
în voi nedumeririle vă încarcă?
Daţi semnul de la întrebare la o parte, cumva,
şi veţi vedea Omul din ea!

Eu trec mai departe, cu acelaşi semn
de dragostea Lui şi de lemn…
Voi vedeţi un om cu semn de întrebare.
Eu merg cu inima de mână. Şi mă doare!

Porţi de cleştar

Porţi de cleştar gândului dat-ai- cuvânt,
haine regeşti înfăşoară grumazul tăcerii
de când, Dumnezeule, m-ai luat din pământ
şi m-ai pus om în mijlocul verii.

De adânc s-a umplut până sus valul cel
ce din humă clădit-ai şi suflu…
Se uitau raze sfinte la el,
cât de viu îl făceai şi de suplu.

Chipuri din vis, vis de dincolo de orice,
le-ai săpat cu uşure vibrare
în moalele încă pământ care se
desfăcea gângurind, ca o floare.

M-ai făcut din bucurie şi din iubire,
m-ai modelat, ca pe un candid răsfăţ,
gândurile mi le-ai dăruit- sfinte safire
fierbinţi, în care cuvânt să agăţ

ca o montură strălucitoare pentru o piatră
de preţ, neasemuită asemănare
cu inima Ta fără uitare şi fără pată…
De ce, Dumnezeule, acum gândul mă doare?

Ce i-am făcut şi cum am putut să-i întorc
faţa strălucitoare în altă parte?

Iartă-mă, Doamne, mai dă-mi timp, mai dă-mi loc
să-mi pot căuta aproapele, în atâta departe!

Crăciunu-I sfânt, încet,
la tine-n gânduri!

Cu brazi, beteală-mpodobim minciuna,
îi punem vieţii verzi ghirlande verzi:
între atâtea stele nu-i nici una
în care-aşa ca magii, tu să crezi?

Pe cerul tău nu-i boltă de serviciu
în noaptea sfântă să-ţi aminte vestea?
Nu-i un cârcel de cosmos, nu-i capriciu:
e semnul care-ţi spune iar povestea.

Topită-n mintea ta ca o fondantă,
lumina clară n-a lăsat nimic?
Vreun fulg de nea prin care- vie fantă-
tu Bethleem să vezi, măcar un pic?

Eşti osul ros de vreme la răspântii
şi îngropat în pulberi de strămoşi,
de nu-nţelegi că altfel pe pământ îi
de când deschise Pruncul ochi frumoşi?

Se oglindeşte-n ei durerea lumii,
suprema-nvrednicire să o poarte…
Dar ochiul tău, proptit în pumni, ca-n fum îi:
Crăciunu-ţi doar prilej e de păcate?

Ocazie să-ţi surpi cu tot cu ceţuri
mormanii munţi şi văile noroaie
împodobind ghirlandele verdeţuri
cu ale prăbuşirilor şiroaie?

Priveşte-o clipă ceru-n noaptea rece,
mulţimile de îngeri rânduri-rânduri,
priveşte Pruncul care-n joacă-Şi trece
Crăciunu-I sfânt, încet, la tine-n gânduri.

ÎNMULŢIREA CU CERUL

Tabla înmulţirii cu cerul

În valea ăstei umbre, cu de la Tine ştire,
veni-îmi cândva gândul a învăţa păşire.
Ca frunza ce în sclipăt ţâşneşte, preş de-o vară,
părinţi cu ochi aidom atunci m-asemănară.

O biată ploaie scursă prin sita nimicirii,
atât eram… O vrajbă în crâncenarea firii.
Vreun merit, oare, -anume, sau rosturi? Nici vorbire!
Descălecat de ere sau ţări, spre pomenire…?

Şi o pornii cu faţa în râs şi-n plâns ascunsă,
zadarnic înfoindu-mi ascunzătoarea frunză.
Iar zborul, de-o cădere se-mpiedica mereu.
Ce căutam în mine…? Nu mai ştiam nici eu!

Abia când Tu de scrâşnet m-ai dezlipit, am plâns
deplin şi-ntotdeauna şi-n Tine bob m-am strâns.
De-atunci, sunt picurare din candela iubirii:
m-ai învăţat cât face, cu cer, tabla-nmulţirii!

Între mine

şi tine

Soţiei mele

Lasă vorbele…Între mine şi tine
lasă florile să albine!
E o lume care trebuie culeasă cu multă răbdare
printre felurile de nemâncare.

Numai iubirea e de un singur fel, mereu:
ce nu iubeşti cu tine, nu e greu.
Unul lângă altul, întinerire
inversă în iubire…

Lasă vorbele să nu spună…
Când inimile sunt împreună,
două câte două într-un trainic inel,
Bijutierul e El!

Şi poate spune mai bine decât oricine
şi poate să adune şi s-aline,
să plece coperişul cerului, cu tot cu ploaie,
inimile să ni le-ndoaie

într-una singură, împletită în rugă,
îndeaproape şi îndelungă…
Lasă vorbele…Între mine şi tine
lasă florile să albine!

Şi de îmi tremură
în inefabil spusa

Se sting în seri molatece, lungi vrejuri,
fierbinţi cărări de verde în apus.
Se zbat cuvinte încă în gâtlejuri
să spună ce n-a fost vreodată spus.

Mai ţin ostateci ochii mei poieni
de lacrimă din dor desţelenită.
Colindă parcă suflete de reni
prin suflet de zăpadă vălurită.

Te chem pe Nume dintre nostalgii
cu omenească nostalgie mută:
Tu ştii, oricare limbă aş vorbi,
din Tine, ce ureche mă ascultă.

Şi de îmi tremură în inefabil spusa
ca viziunea într-un vechi profet,
Tu-i curăţeşti cu dragoste ascunsa
tăcere şi mi-o răsădeşti în piept.

Din rădăcini, ca o uricare lină
în craterul albastrului purtat
de glasul Tău, penelul meu se-nclină
în roşul viu al sângelui vărsat,

în cenuşiul stâncii, când mormântul
părea să-Ţi fie capătul puterii-
cernitul fir de iarbă murmurându-l-
sau în culoarea tainic-a-nvierii.

Strigai: mă-ncred
în Tine, Doamne!
Psalmul 31: 14

Dar eu mă-ncred în tine, Doamne,
desprins din chingi de nerostire
‘nalţ ochii- băieri de potire-
cu lacrimi plini, să Te aclame.

Colos, un trunchi de vrăjmăşie,
strivitu-mi-a o vreme glasul,

câmpia-mi risipise pasul
în dureroasă băjenie…

Crâcneau orgolii în silabe
scăldate-n praf ca biete vrăbii
şi-n paiele-nierbării oarbe
vedeam viteze, demne săbii.

Cu ce n-aveam pornii la luptă
să tai sălbatic tot ce-aveam:
privirea Ta şi faţa-Ţi suptă,
o, Doamne, asta eu tăiam!

Când sângele-Ţi pluti spre mine,
- o pâine alinând o foame-
atunci abia, dintre ruine,
strigai: mă-ncred în Tine, Doamne!

Ca-ntr-un pahar,
lumina

Ca-ntr-un pahar, lumina îşi cerne iar fiinţa,
privirii tale sensuri şi rosturi noi s-arate.
Să ţi se verse-n suflet, îşi ia îngăduinţa,
să străluceşti ca marea când soarele-o răzbate.

O, Doamne, ce creat-ai atâţia nori şi ape,
imensele pahare ale iubirii Tale,
şi-atâţia oameni simpli în care ceru-ncape,
cum i-ai lăsat în zile, lumini, pe fiecare!

Smerita rugăciune şi plânsul pentru alţii
şi viaţa fluturândă pe lume ca un steag…
O, Doamne, Tu îi cumpeni pe oameni şi împarţi-îi
de cât le-a fost de Tine şi de iubire drag.

Şi în lumină încă de nu-i o umbră vie
de cruce cu-o Golgotă la poale şi dureri,
nimic din ce se vede nu poate ca să fie
decât înşelăciune în măsluite veri.

Şi bucură-se fiara din om ca de culcuşe
crezându-se stăpână-n fotonii diamanţi:
va fi o zi când crucea va nărui urcuşe,
spărgând în ţăndări masca pe goii figuranţi.

Şi-şi cerne iar fiinţa, ca-ntr-un pahar, lumina
privirii tale sensuri şi rosturi noi s-arate.
Îţi picură pe pleoape lacrima ei- răşina
celestă a iubirii ce-n lacrimi te socoate!

Ai pus în cumpănă,
Doamne

Ai pus în cumpănă, Doamne, de la-nceput,
fiinţa Ta şi pe mine- omul căzut.
Nu ştiu cum le-ai văzut: ochii Tăi au un văz preaînalt,
dar ştiu că Te-ai coborât ca să fiu eu înălţat.

Şi pentru fiecare la fel, cu aceeaşi măsură,
ai croit în veşnicie o statură:
sunetul cald al palmelor sfinte sub cui-
nu mă mai lasă ecou, în lumea aceasta, altui.

Ce-i drept, m-ai dezlipit de mine cu greu:
se ţineau cu dinţii, cu ghearele, muribunzii din eu.
Dar câtă strălucire izbucni, când supus
am cedat…M-ai făcut, decât mine, presus!

Şi e atâta pace în lumea Ta, atâta lumină
de-o slavă ce mereu Ţi se închină…

Când merg şi când stau şi când scriu,
îngerii îşi zâmbesc şi îi ştiu.

Iubirea-
unul altuia s-o dăm!

De am iubi cu veşnica iubire
pe care Tu din taină ai adus,
am şti cum vinul candid din clondire
e o fotografie-a Ta, Isus!

Am înţelege cumpătul minunii
din pâinea ce se frânge şi am şti
cum trupul Tău înrăsfirat pe lumi îi,
cu veşnică iubire de-am iubi.

Şi n-ar străbate florile prin ceaţă
priviri străine, serbede priviri,
în rouă căutând o dimineaţă,
de n-ar fi seva tristei răstigniri.

Din lecţia supremă de iubire,
Profesorul! pe El să-L învăţăm!
şi-o nouă şi împărătească ştire:
iubirea- unul, altuia s-o dăm!

E vreme bună:
vremea învierii

E vreme bună, Doamne, să închin
la masa Ta, paharul amintirii,
când frângerea, în crini, de cer senin,
revarsă ziua propovăduirii.

E vreme bună astăzi ca şi ieri

şi încă va mai fi un timp, anume
până ce Tu numi-vei învieri
pe cei, în piept, cu răni de rugăciune.

E vreme bună cum era atunci,
în Ghetsimani, când plângea Maria
cu lacrimi sfinte şi dureri adânci
săpând în aer drum către Mesia.

E vreme bună de crescut măslini
cu rod, în locul unde pasu-ai pus
şi dintre suliţi lunge, dintre vini
m-ai înălţat mlădiţă de Isus.

E vreme bună, încă este har,
se frânge încă Domnul şi învie,
vecia încă ţine calendar
în fiece frântură de vecie.

E vreme bună, vreme de Golgotă
înapoiată urii şi durerii…
Învesmântată-n falnică horbotă,
e vreme bună: vremea învierii!

O clipă-mparte
altei clipe omul

O clipă-mparte altei clipe omul,
o zi-i dă ştire zilei următoare.
Lucirile din peşteri oculare
din lacrimi nasc planete pentru Domnul.

Se-ncântă cu petale trandafirul,
şi-i pune luna petic peste rază.
Pe limba unui fluture când visează,

doar Domnul îi traduce elixirul.

Psalmodiind, cintezele răsfaţă
în aer bobi de trâmbiţi călătoare.
Doar Domnu-n cântul lor oraculare
culori a pus, ca de pe a Sa faţă.

Şi-n a planetei umbră suitoare
înzăpezit de dragoste stă Domnul…
O clipă-mparte altei clipe omul,
o zi-i dă ştire zilei următoare.

Şi vor şti că de partea
lor este Domnul!

Ezechiel 34:25-30

Când voi rupe legăturile jugului lor
ca o cernere sfântă de ploi peste câmpuri,
când voi trece cu aerul cel sclipitor
peste văi, peste case, peste porumburi,

când răsad îi voi pune, de închinare,
glie caldă culcându-le jur împrejur
şi soarele-i duce-voi iar, de răsare
în seninul albastrului zării contur,

când în prunci gânguritul va creşte bogat
şi cuvintele toate vor arde ca lâna
pe Mielul de jertfă dăruit şi curat
cu făr-de-cusur împletindu-şi cununa,

când sub coperişe de rugă vor sta,
bucurându-i cu blândă odihn-apoi somnul,
s-or trezi-ntr-un târziu, s-or trezi şi-or vedea
şi vor şti că de partea lor este Domnul!

Fericiţi cei cu duhul
mai mic decât ei

Se pleacă în rugă stindardele ierbii,
prin oşti de mătăsuri trece Duhul, foşnit,
îşi tremură lacrimile ochii, imberbii,
în verdele cel fericit.
Tu martor Ţi-ai luat pentru gânduri un munte
şi cerul senin pentru-a Ta predicare…
În văioage cresc spini ce visează o frunte
ca o eliberare.

Fericiţi cei cu duhul mai mic decât ei,
cei cu umbră puţină adunată sub soare,
cei ce trec miresmaţi de-nflorire de tei,
deşi lumea întreagă îi doare.

Fericită mirarea ca o haină de rege
pe smerirea-ncântării-mbrăcată…
Fericiţi cei ce moartea nu vor înţelege-
veşnicia ei- niciodată!

Fericit gândul martor cel nemincinos
despre câtă în lume îngerească zburare,
peste clipele scurse inutil şi prejos
scări de cerească urcare.

Fericit cel mărunt sub lumina înaltă,
cel silabă-n a lui Dumnezeu poezie:
El o rimă-i va pune, cu rostire invoaltă,
în a cerului împărăţie.

Fericiţi cei ce plâng,
căci vor fi mângâiaţi

Duc ecouri din munte, stânci pe aripa lor
temelii să le-aşeze-n case de împăraţi.
Fericiţi cei ce plâng în cotloane de dor:
ei vor fi mângâiaţi.

Se cuprinde-nserarea într-un bob de nisip,
dune lungi într-o viaţă se strâng.
Fericirea nu-i doar râsul veşted pe chip:
fericiţi cei ce plâng.

A venit răsărit, a venit şi s-a dus,
ziua poartă spre noapte popoare…
Decât orice dureri care-s azi, mâine nu-s,
mângâierea-i mai mare.

Mângâierea e ruga de la căpătâi
când îţi lepezi gândirea pe-o piatră…
De visările lumii, ostenite, haihui,
mângâierea te iartă.

Doamne, încă, pe munte, pui ecou nesfârşit
fericirii ce-n tine s-a strâns…
Mângâierea pe care Tu o ai dăruit
e-nvierea din plâns.

Pe cărări tăinuite între inima Ta
şi a mea, paşi îşi poartă fiorul:
va veni, ca în nopţi, după neguri o stea-
este Mângâietorul!

Între fiii durerii
fericiţi sunt cei blânzi

Cu palma netezind ridul umbrei ce sunt,
miracol de mir, mărturie de mire,
încet Tu-mi desprinzi învelişul cel crunt

şi blând îmi dai denumire.

Pe vârfuri de minte rotunjeşti vii oglinzi
în care Ţi se vede făptura:
în munţii pământului, fericiţi sunt cei blânzi
cu inima, cu mâinile, cu gura.

De aer suspin parcă-i cerul în valea
din care-ai pornit ducând crucea.
Blândeţea aşa învăţatu-şi-a calea
pe care-o străbate de-atuncea.

Între fiii durerii, fericiţi sunt cei blânzi,
cei ca mieii de jertfă pe-altare,
cei ce vindecă lacrima în ochi şchiopătânzi,
cei ca raza pe floare,

Cei cu umbra-nfăşată în alb murmurat
de-nserate chilii, când mănâncu-l
pe om fiare triste, cei cu visul curat,
căci ei vor moşteni pământul.

Fericiţi sunt cei blânzi, zâmbet Domnul Şi-i pune
în priviri, când alină-n fiii omului toate…
Sau în aerul moale zumzet de rugăciune,
fericire cu şoapte.

Neprihănire între
dureroase Golgote

Flămând şi însetat în arşiţa vremii,
cu amintiri, în suflet, de răcoare,
când faptul serii tremură-n vecernii,
neprihănirea Ta mă doare.

Flămând şi însetat de curăţia

stropirii cu sfinţite untdelemnuri
mă plec în rugă: pune-Ţi Tu mantia
pe albe lemnuri.

Şi fă din ele crucea mea, s-o duc,
neprihănire între dureroase Golgote,
să urc spre Tine, Doamne, să tot urc,
să ies din umanele grote.
În largul albastrului pune-mă steag
al unei îngereşti biruinţi.
Trecător peste al neprihănirilor prag,
du-mă Tu între sfinţi.

Flămând şi însetat cum am fost până ieri,
azi mă saturi cu trup şi cu sânge.
Doamne, pâinea celei morţi şi-nvieri
în mine o frânge.

Ferice de flămânzi şi însetaţi după rouă,
de cei ce sorb din cer neprihănire.
Vor fi săturaţi la izvorul ce-şi plouă
susurul blând şi subţire.

Ferice de cei
milostivi

Ca gingăşia gâzei când înconjoar-o floare,
uşurel atingând-o cu briza elitrei,
e mila ce lasă adânc de-nchinare
şi lacrimi, clipitei.

Ferice de cei milostivi pretutindeni,
în drag şi în ură,
cu uşile inimilor deschise-n arminderi
fărâmitură

de plâns închegat pe cel gol şi lipsit,
ca un strai călduros,
plâns milostiv, plâns fericit,
plâns unduios.

Ca un râu care-şi umple de sălcii malul
şi-adânc le adapă,
chiar dacă ele cu ramuri valul
i-l tot înţeapă.

Ferice de cei milostivi căci vor fi
podidiţi într-o grea bucurie:
mila lor ca un înger peste ei va veni
tovărăşie

înaintea oricărei făpturi de făptură umilă
la Scaunul lui Dumnezeu înfăţişată.
Vor avea cumpănita parte de milă
adjudecată.

Nesfârşire de
rouă pe orhidee

Tumult primejdios încarcă ziua
în lungi secunde reci ca nişte suliţi.
Război sângeros se macină-n piua
orei, pe uliţi.

Prinşi între roţile catapultării
în miezul încăierărilor lumii,
câţi oare-ar vrea să se-ntoarcă uitării
din pântecul mumii?

Fericiţi, doar acei cu albe stindarde,
cu zâmbet şi porumbei în priviri,
făcătorii de pace, dătătorii de dar de

îndrăgostiri.

O strigare de flamuri de cerească oştire,
o şoptire de câmp, când îl sameni:
ferice de cei cu bună-nvoire,
bună ziua, măi oameni!

Cum pacea, ca un deal, pe fiecare,
fâneaţă fiecăruia îl dăruie,
ţine domnul pe cele de păci făcătoare…
Restul, se năruie!

Şi în alintul de mijire nouă,
ca o schimbare la faţă, de alizee,
va veni pacea Sa nesfârşire de rouă
pe orhidee.

Ferice de
cei prigoniţi

Nu doare, oare, multa voastră ură?
Nu plânge-n inimă-a iubirii pripă,
când o împart cu peste de măsură,
pe voi, risipă?

Blestemat acela care se încrede în om
când sădeşte o vie, o floare,
când înfige în glie rădăcină de pom
de salvare!

Numai Domnul le poate a face să crească,
numai El le dă ştire.
Tu, frate, de vii să le rupi, e doar omenească
grea prigonire.

De prigoniţi, ferice, când neprihănire

le e socotită credinţa
de a pune sămânţă-mprejur, de iubire,
de a-şi cerne fiinţa,

chiar dacă doare ura voastră, stihia
ce o dezlănţuiţi în jurul lor,
a prigoniţilor va fi împărăţia
Cerurilor!

Vă iert, în aste rânduri, şi mereu
iubire-n pripă sau răbdare-ndelungă,
nu de la mine, de la Dumnezeu,
vă va fi lângă!

Doar învierea-n Domnul,
de toate mai presus

Când pulberea zvâcneşte în om, şi-i simţi amarul
cum te străbate zilnic, atunci când vii sau pleci,
când îţi închei tunica şi-ţi zăngăni buzunarul,
înumărând bănuţii secundei celei reci,

când te desprinzi de fluier şi cânţi în altă parte,
înghesuit de frică într-un ascuns ungher,
când tu eşti marinarul care, spre zori, de cart e
şi-adormi la post, sărmane, nevrednic corăbier,

curând, sub cadrilarea morocănoasei umbre
te vei topi, ca paiul în veşnicul ocean
de mucegaiuri mute, în mările imunde
în care val nu este, s-aducă vreun liman.

O singură uitare spre cer ar fi de-ajunsă,
un biet genunchi, în ţărnă plecat, ar fi destul…
Sub crucea răstignirii- Cel cer de formă plânsă
îţi va întinde mâna…Nu-L ocoli şi nu-L

îndepărta, oricare ţi-ar mai putea fi scuza,
-dacă mai ai vreuna în care să te-ascunzi!
Te va cuprinde iarăşi, cu galbenul ei, frunza,
îţi vinde-vei iar Domnul, pe treizeci de scuzi!

Întoarce-te, străine, din gust de pulberi fade
şi fă-te cerul gurii Cuvântului străpuns…
Căci nu-s culise, alte, când grea cortină cade:
doar învierea-n Domnul, de toate mai presus!

Zapisă de
Împărat

Cu văile lumii când oasele numeri,
ale noastre, albite şi reci,
cu lacrimi pe faţă şi-o cruce pe umeri,
Tu, Doamne, mai departe nu treci.

Te opreşti pe un vârf de Golgotă
răsfirându-Ţi privirea-mprejur
şi din sângele Tău laşi o iotă
să ne facă-nviind înconjur.

Şi oprindu-Te-o clipă-ntre tibii, femure
şi tigve golite de vreme,
le salţi şi le umpli cu Duhu-Ţi, uşure,
şi valea începe a geme.

Începe un murmur, un zgomot, un cântec
niciodată ştiut, înainte.
Din al lutului mut, din molatecu-i pântec
ies flamure sfinte!

Cum făcut-ai, de ce, este rostul iubirii
să ne spună, odată şi-odată…
Din văile lumii, din grotele firii

ies sfinţi fără pată.

Tu cobori dintr-un vârf de Golgotă,
slava Ta nu mai e de mirat:
Ne-ai cuprins în a sângelui iotă-
zapisă de Împărat!

În înălţimea cuielor,
când Te străpung

Cum trece timpul trupul să şi-l sfarme
de cuiele ce Ţi se-nfig în palme!
Iar zgomotul nu-i zgomot de ciocan,
ci de secară lacomă-n ian.

Chipul Tău răzbate ca un izvor, suspinând,
din stânci de cer, văzduh rostogolind.
Aerul se dezice de sine, jur împrejur
desprinzându-se de-al Tău contur.

Ocol, în Ghetsimani, ruga mai împresoară
sudoarea sângerie, milenară.
Şi trece timpul, trupul să şi-l sfarme
de cuiele ce Ţi se-nfig în palme.

Nu mai poate dura chinuitoarea păşire
peste pragul tău amăgitor şi hâd, fire!
Nu mai poate dura înmânarea de mare solie
a tainei sigilată-n veşnicie.

Nu mai pot cataplasmele să ascundă
lumina, când ceva mai presus o inundă.
Se desfăceau oasele unui trup care nici nu era,
când Trupul Tău cel viu se închega.

O mărturie de lebădă pentru un alb plutitor

este acum al lacrimilor tale pridvor:
vin inimile să se adăpostească, din adânc,
în înălţimea cuielor, când Te străpung.

Chemăm pe Domnul
şi tăcem chemând

Chemăm pe Domnul, cratere de dor
aruncă lava dragostei, fuioare
spre cer, ca să se-ntoarcă jarul lor
pe feţe şi pe mâini la fiecare.

Chemăm pe Domnul, râuri podidesc
îndrăgostiţi de ochi ce-n zări îşi scapă
clădirile privirii…Se clintesc
tălpile lui călcând uşor pe apă .

Chemăm pe Domnul, trâmbiţe suntem,
chimvale mângâiate de cântare.
La poalele Golgotei nu se tem
măslinii să-şi dezmierde seva-n floare.

Chemăm pe Domnul şi tăcem chemând
şi Domnul tace în iubirea Lui,
Se bucură rostindu-ne în gând
senina silabă a surâsului.

Apa
învierii

Mai tremură o parte a tăcerii
şi giulgiul cel rămas pe dala grea.

Din stâncă a ieşit apa-nvierii,
dar nu e nimeni, Doamne, să o bea .

E ceaţă încă, poate-i prea devreme,
de rouă încă năpădiţi sunt crinii,
înveşmântaţi cu umbre diademe
mai trag din aer rădăcini măslinii.

Pe ierburi, caldă , prima dintre raze
culcuş aşterne frunţii Sale moi.
În aer, viu, conturul unei oaze
de dor se umple cu atomii Săi.

Rabuni! O mirare de femeie
numeşte visul şi îl face om.
E Domnul în grădină pe alee!
Ce am văzut, credeţi-mă, e Domn!

Din stâncă a ieşit apa-nvierii,
vin însetaţii lumii-acum să bea .
Mai tremură o parte a tăcerii,
în giulgiul cel rămas pe dala grea .

C-aşa
ai vrut!

În sorbul unui gând, ca un vreasc
mă prinde, Doamne bun, al Tău teasc.
Eram un bob năuc de-atâta urât:
m-ai prins şi m-ai suit c-aşa ai vrut!

Curg ploi împrejur de istorii,
oameni scurşi în avere şi glorii…
De ce-s eu departe, atât?
De lume, de moarte?C-aşa ai vrut!

E nouă şi sinceră viaţa

ce mă-mparte în zi, dimineaţa ,
iar seara totu-i la fel de blând…
Eu ştiu, Doamne bun, c-aşa ai vrut!

Pun paşi, ca în toamne, petale
pe reavene, urme agale.
E timpul în oameni prea scurt .
De ce eu sunt veşnic?C-aşa ai vrut!

Cu milă făptura-mi umilă
ca-n biet alfabet o sedilă
ce-şi caută litera mult,
Te caut eu, Doamne, c-aşa ai vrut!

Şi dacă la urmă-n cântare
voi sta la picioarele Tale,
să laud, să vibrez, să ascult,
eu ştiu, Doamne bun, c-aşa ai vrut!

Tot
El

Psalmul 107:35

Tot El preface pustiul în iaz
şi pământul uscat în izvoare de ape,
El pune valurilor mării macaz
corăbii când vor să le-ngroape,

cu-ntinsul privirii tot El netezeşte
creneluri ce-n suflet răsuce
tăcerea şi-o fac să vuiască orbeşte:
Tot el cu întinsu-l pe cruce.

Ca-n cheiul din flori corăbii de gâze,
tot El mă conduce spre soare
călcând peste valuri, fantasme, banchize,
peste tot ce răneşte şi doare.

Nimic nu mai fuge pe-ascuns când apare
în mine adânca-nălţime
a chipului tandru de crin ce se dare
luminii cu volbure pline.

Şi stranii potopuri spaime îngroapă
în nouri din jur ca o toacă-
departe de mine murdara lor apă:
tot El le oprit-a ca-n joacă .

Aşa că mă-nchin ca şi lemnul de pom
din care făcu-I-se crucea.
Înălţime de cer, adâncime de om…
Ce-mi pasă?Tot El sunt, de-atuncea!

Eu nu
Sunt

Torţele teilor ard mirodenii în seară,
cerului nalt, cu alb lunecuş transcendent.
Ochii mei sorb calde luciri, pe-o vioară,
de caldul arcuş al crucii, obedient.

Si-n revărsare, vioară eu însumi mă văd,
şi nu sunt eu, ci Tu, eu nu sunt, eu nu sunt;
doar atunci când întoarce-voi greul năvod
al pescuirii de urmaşi, voi fi, deodată, văzut.

Îţi mulţumesc, Părinte, că m-ai înlocuit

cu Tine…Altfel cum oare să fi putut
să iubesc ceea ce numai tu ai iubit,
să vreau să fac ce numai Tu ai făcut?

Se-nchină teii în felul lor neştiut
decât de ei şi de Tine, doar parfumarea
împrejurului lor arată ruga în care-au crescut,
arzând mirodeniile care le înalţă suflarea.

Se-nchină vioara în cântecul ei de iubire:
Tu eşti arcaşul prelungit cu o mână măiastră,
apoi cu un gând, cu un rost de dincolo de fire,
ca o floare, prelungită de rădăcină, în glastră.

Mă-nchin şi eu: m-ai scos ca Marele lumii Chirurg
din mine, ca pe-o tumoare asediată
de limfele întunericului ce pretutindenea curg,
şi grefă Te-ai pus, alinată.

Cum scuturi roada crucii
pe omul pocăit

Tu stăpâneşti lumina şi-o pui să-ntindă valuri,
marame de arginturi pe văile din noi,
ne-ar speria altminteri albaştrii ei balauri,
căci fără Tine, Doamne, lumina e gunoi.

Tu picuri diamante din Numele-Ţi pe mire
şi pe mireasă, ruga când îi îmbrăţişează
şi-n ochii dimineţii îi face vii safire
de parcă plângi cu mană pe ierbi ce dormitează.

Ce singură e marea, când nu îi eşti Tu malul,

ce scrâşnet de talazuri îşi năruie în sine!
Ce sec şi mut cuvântul, când Tu vocabularul
iubirii nu Ţi-l scriseşi pe golgote veline!

Şi dacă-s încă urme de paşii noştri pline,
şi văgăuni în aer din care n-am ieşit,
să scuturi universul de timp şi de ruine
cum scuturi roada crucii pe omul pocăit.

Timp de
rugă

Timp de rugă dai, îl presari peste noi,
freamătă de el gândurile ca de veşti.
Când ne ridicăm din plâns amândoi,
parcă spun inimile noastre poveşti.

Faci semne de departe, cu mâna, semne de cui:
„Te-am salvat, te-am salvat, fii fericit!”
Trec ciocârlii prin mirarea unui freamăt haihui
când un spin îl desprind de pe fruntea-Ţi şi îl recit.

Timp de-nchinare ce susură când mă cuprinzi
în auzul cel nemişcat, necuprins, neştiut…
Toate petalele florii pe care mi-o-ntinzi
în jurul lacrimei mele s-au strâns şi-au încăput.

Pedestre minuni se apropie, merg pe genunchi
aşa, ca în faţa regelui lor, îndrăgostiţii.
Seve măsoară-nălţimea împărătescului trunchi,
pacea sădeşte din loc în loc verzi armistiţii.

Noi tot vorbim şi se face târziu şi se face mereu,

cresc în jur morile care visează grâu…
Corabia lumii a acostat astă seară şi cheu,
cheu de lumină şi alabastru este gândul-pârâu.

Timp de rugă dai, îl presari peste noi,
este împrimăvărare în toţi bobocii cuvintelor.
Doamne, când ne regăsim din plâns, amândoi,
între noi se înalţă sclipind Sfânta Sfintelor!

Mai mult, din ce
în ce mai mult

Mă vrei mai mult, din ce în ce mai mult-
se rupe lumea ca un colţ de haină
cuprinsă-n spini ce sfâşie o taină-
eu strig în rugăciune şi ascult.

Migrează către spaţii linişti sure
cu zbor ciuntit de vânători năuci…
Dar ca-ntr-o-ntâmpinare Tu m-aduci-
un fir de grâu pe-o buză de secure.

Scrâşnind, clipita-nvinsă mă renunţă
şi piatra ei, căzută-n gol, dispare.
Ieşt-am, Doamne, mut, din calendare…
Adun din Tine, ca un pui, grăunte!

Mă vrei mai mult şi sunt mai mult, mereu-
e undeva în cer o avalanşă…
Pe chipul meu, ca pe-o imensă planşă,
Şi-a desenat iubirea Dumnezeu.

Şi de atâta steag, ascunsă-i oastea
ce trece cu învingeri peste stele,
adastă-n graiul luminării mele:
merit eu, Doamne, oare, toate astea?

Mă vrei mai mult? Mă fă cum Tu mă vrei!
În mâna Ta sunt lutul ce pulsează…
E-n cer o veşnicie şi veghează
Cuvântul Tău în adâncimea ei.

Şi tac de mine toate ca de-o apă
ce-acoperă un ochi ascuns de mare…
Ieşit-am, Doamne, mut, din calendar
şi-s orb la Tine-n taină, să mă-ncapă!

O simţire, o dragoste,
un suflet şi-un gând
Filipeni 2:2

O simţire, o dragoste, un suflet şi-un gând-
versul divin, împlinit pe pământ.
Fiecare-n fericirea fiecărui urcare,
fiecare denumit cu fiecare…

Şi ochii cei ţinându-se de mână,
şi inima ce-n altul se îngână,
şi toate în Hristos, domol ca ploaia
ce-mi înconjoară cântecul, odaia…

Nu vers- ce scriu e numai închinare,
în duh şi adevăr înrevărsare.
O lume-ntreagă poate sta la pândă
să-ncerce să mă tacă, să m-ascundă…

Ei nu ştiu că nu eu sunt cel ce scrie,
ci-s doar cerneala, coala de hârtie…
Hristos este Cel ce m-aşază în rând:
o simţire, o dragoste, un suflet şi-un gând.

Aur, smirnă

şi tămâie

Dintre corturi strânşi în frâie de tăceri primordiale
văd cu inimi ireale, aur, smirnă şi tămâie.
Văd pojghiţa îndoielii dintre ceruri cum se crapă-n
albe fante să încapă stea suită poleielii
de vedere omenească, de-nţeles trezit cu zorii:
cer dedându-se candorii, când Lumina stă să nască.

În nisipuri vrajă nouă din vecii se oglindeşte,
oaza visului stropeşte fulgii însetaţi de rouă
şi desenele celeste spun istorii despre-o Cale
trasă-n ani de-o stea agale, printre veşnicii şi peste,
rimă-n dânşii să rămâie au poeţii magi, străinii,
pentru-Acel Poem ce-n spini îi- aur, smirnă şi tămâie.

Şi-i o cale de-nstelare izgonind din drum blestemul.
Dacă-n cer e scris Poemul, trebuie citit călare-
până-n adâncimea lumii ăstei plină de durere-
pe cămile şi se cere să pluteţti deasupra humii.
Nu pot ale nopţii vânturi să le sfarme poezia
şi credinţa că Mesia împăratu-S-a-n pământuri.

Magii dunele cu lampa aladină le alungă
steaua cerului s-ajungă, lumii să-i priceapă crampa
unei naşteri sacerdote, unei libertăţi umile…
Magii fac din neguri zile cu-ale lor preascumpe dote
ce s-or transforma în cuie, vina lumii s-o alunge-
ale lor prinoase-n punge: aur, smirnă şi tămâie.

Va fi darul nostru, Doamne, închinare, slavă Ţie?
Sau doar spini, durere vie şi cu crice-n spate goane?
E frumos, e blând noianul, curg zăpezile pe brâie-
aur, smirnă şi tămâie- mai avem pentru la anul?
Ce-ar fi dacă magi de rugă ne vor dărui pe noi?
Tu, Născutule, ne vei? Sau priveşti, plângând, pe lângă?

Întregime în fiece pic

Întregime
în fiece pic

Sub mângâierea ştergarului Tău, picioarele mele
străbat un drum lin, ca o poveste înainte de somn.
Liturghia plecării, cu duhul suflându-i în vele,
a inimii, spre cer, ca un pom.

Doamne, e felul meu, acesta, de-a Te iubi:
inima mea nu se mai poate sprijini de altcineva.
Tu eşti singurul martor al biruinţei peste a fi
a humei mele, făcută stea.

Te iubesc şi iubirea aceasta toată sunt eu.
De la cruce încoace nu mă mai împarte nimic la nimic.
Sunt deplin, ca un cuvânt al lui Dumnezeu:
întregime în fiece pic.

De departe mă vezi, de aproape inima Ta mă ştie,
poeţii îngeri mă scriu cu numele-Ţi, ca pe un psalm.
Mâna Ta, spălându-mi picioarele, mă înscrie
pe velinul smereniei, calm.

Cum se desprind tectonice plăci şi cad rând pe rând
de pe picioarele mele, cum se desprinde pământul!
Rămâne pojghiţa de cer, palma Ta susurând, aerul blând,
continentul umblării mele pe jos, pipăindu-l.

Şi nu mai pot merge ca înainte, nu mai pot…
La picioare mi-au crescut palmele Tale ca un altoi.
De acum vom spăla în aceeaţi smerenie, iubi-vom ca pe-un chivot,
picioarele celorlalţi, amândoi.

Eu merg cu Adevărul,
amândoi…

Când florile se-nchid cu tremur scurt,
prinzând în sân un bob de înnoptare,
seninul se îndoaie-aşa de mult,
că îngeri prind s-alunece la vale.

Spre ruga fiecărui, închinat,
se dăruie câte un înger, ţintă…
În adâncimea lor, un înstelat
omagiu gata-i dorul să-mi închidă.

Şi drumul pân'la Tronul cel de har
e împânzit cu îngeri dus-întorşi.
Din Sânul Tău s-a desfăcut hotar
pentru zborul paşilor lor luminoşi.

Cum să mă tem, aşadar, de cine adică
să mă scund, când Adevăru-i cu noi?
De cine-ar mai putea să-mi fie frică?
Eu merg cu Adevărul, amândoi…

Nu e temniţă, nu e lume să ne ascundă,
lucim pretutindeni de sângele lui Isus!
Chiar dacă stau ghearele secundei la pândă,
noi suntem mereu cu un înger mai sus.

Poţi veni de unde vrei, amărăciune,
îţi poţi înfige fălcile unde vrei:
am împrejur un înger de rugăciune
şi lacrima, cu rugăciunile ei.

Rană în
vindecare

Mă închin şi dimineaţa se închină cu mine,
în micul ei dejun s-a cuibărit bucuria.
Trenuri de sevă coboară pe ale verdelui şine
uitându-ne în gări copilăria.

E un gând care nu s-a gândit îndelung înainte,
o creştere naturală, zis şi făcut
de lacrimă surâzătoare peste cuvinte,
Dumnezeu peste tot desfăcut.

Chipul de cravaşă din amintire s-a risipit:
în lumina rugăciunii, nimic nu mai doare.
Cicatricile unor răni din inifinit
ne poartă în vindecare.

Se înfioară verde clipa şi se revarsă
într-asupra inimii cu poruncă de drag:
atunci când mă închin, vin acasă,
în lumină stau ca în prag.

Mă închin şi dimineaţa se închină cu mine,
începe încă o zi de la Domnul încoace.
Treptele din real măsoară o înălţime
care vrea să se joace.

O, Doamne, cât de împreună pot să fiu când închin
întreaga mea singurătate- neînsemnare
în câmpul frunţii Tale ca un spin,
ca o rană în vindecare!

O pâine
pe masă

O pâine pe masă, clintită în rugă,
zi de zi, Doamne, Îţi mulţumesc pentru ea:

se pleacă-ntr-o parte şi-n alta, ca să ajungă,
mereu împărţindu-se între mine şi inima mea!

O pâine pe masă, ca un crucifix de mâncare,
zi de zi, Doamne, când mă închin.
O floare ca o jertfă în legănare
îşi dăltuie rugăciunea-ntr-un spin!

În întoarcere către zâmbet, nu ştiu cum,
mi s-a întâmplat o lacrimă tremurând:
peste toate, o crâmpeie, acum,
de albie fără meandre şi prund…

Încerc să cuprind pâinea crescură pe masă:
mi se înghesuie gândul în faţă, ca un dor.
N-am să mai fiu, Doamne, niciodată acasă
în trupul cel trecător!

Pe plaja palmei o firimitură asudă
la amintirea unui bob de grâu
răsădit în liniştea ce inundă
nădejdea eliberată din frâu.

O pâine pe masă, rugată-
ceas de ceas, Trupul care se frânge…
Doamne, inima mea niciodată
altceva n-o să mănânce!

Pun mâinile
împreună

Pun mâinile împreună într-o adâncă strigare,
Tu le îngădui ca şi cum ar fi.
Ce ştiu eu, Doamne, despre această-nfruntare
de ore în zi?

Când se pleacă platanii să treacă umbrită
caleaşca văzduhului peste ei,
străbate până la mine rugăciunea lor anumită,
ca un clinchet de chei.

Încerc să descriu şi cuvintele se sfiesc,
dau să se ascundă după mine.
Ecourile lor înmuiate-n vârtejurile inimii călătoresc,
pedestrime.

Şi mă aduci în fiinţă ca şi cum aş fi fost,
ca şi cum aş fi…Ce adâncime
dă prăpăstiei adevăratul ei rost,
înfrăgezime?

Eu spun lucrurilor pe numele lor, Tu le faci
pe nume pe fiecare, le înfieşti…
Voi şti vreodată cum lumea o clăteşti şi o îmbraci
cu Tu eşti?

Nu pot decât să-mi scot încălţămintea şi să păşesc
direct cu inima printre cuvintele
în care gândurile Tale împărăţesc,
preasfintele!

Cuvânt de ireal
făcut real

Când vii Tu, deriva tăcerii mele înscrie
un punct, un bob de nisip, pe velina
părere a lumii, pe care-o numim poezie…
un fir de polen ce-l şopteşte în aer glicina.

Tot ce-a durut- cândvaul căderilor grele
din piatră în piatră, peste povârnişul materiei,
înfipt în carnea Ta până-n prăsele,

s-a fost mistuit de la mine- ca iarba preriei.

Acum vii Tu- scrisu-mi e numai un colţ
din mantaua-Ţi ce mă-nveleşte,
din cămaşa aceea câştigată la sorţ
ce mă înalţă când mă smereşte.

Iată-mă: credinţă şi ecou şi iar credinţă,
mestecând cu grijă bobul cel de muştar:
munţi ce se mută din nefiinţă-n fiinţă.
Cuvânt de ireal, făcut real.

Le văd cum
se sfărm

Din nou, pentru Împăratul, cântecul meu,
ca nectarul salcâmilor, curs din belşug.
Nici un cuvânt nu îmi mai sună greu
când Tu îi dai suflare şi meşteşug.

Când chemi cocorii sentimentelor care trec
să colorezi cu ei cerul acesta ce trece,
pentru ochii mei, pentru simţire, pentru întreg
universul cel pieritor, ostil şi rece.

Din nou, ceea ce e mai sigur decât orice:
credinţa- cântecul meu pentru Împăratul-
m-a străbătut şi a rămas adevărul ce e
netezirea nimicului cu înaltul.

Doamne, am măsurat cu mine cât am putut
valul în care vâsla mi se pierduse.
Când ai plonjat Tu în locu-mi, am priceput
că marea regăsire începuse.

De atunci, barca mea stă la ţărm, numai ram,

legănare de salcie nepieritoare, mai sună.
Surdină străină pe corzile veşniciei eram:
acum, întru lira Domnului, strună…

De aceea, cântecul, cât e al meu, cât al Tău,
nu se ştie… De aceea rămân mereu lângă ţărm:
bărci mai frumoase decât a mea, rătăcite în hău,
de stâncile trecerii, toate, le văd cum se sfărm!

Voi sunteţi
lumina lumii

Cetatea aşezată pe minte, ascunsă nu poate rămâne,
în plină lumină crenelurile ei împărăţesc.
Lumina din cer şi lumina din voi- într-o albă minune,
âcolo, în pisc, se unesc.

Un sfeşnic imens, chiar dacă-i sfielnică încă
pala flăcării ce-mprăştie razele blânde-mprejur-
nimeni nu-l pune în obroc, să se frângă, în noaptea adâncă,
în al lumilor înverşunat contur.

Ar putea să cadă mulţi, avalanşă de conştiinţe orbite
de întuneric, în nopţile fără făclii.
Adevărurile, ar putea să fie şi ele ciuntite
de colţii întunecaţi din stihii.

Dar voi sunteţi lumina lumii, voi, cu faptele voastre bune,
lumini care nu lasă umbre în colţurile cele ascunse.
Voi, strălucind de dor şi de rugăciune,
de priviri în lacrimi pătrunse.

Nu lumina soarelui, sau a lunii, sau a vreunei stele,
ci lumina lumii acesteia asaltată de întuneric
sunteţi voi, cu făcliile inimii cele
cu clipătul veşnic.

Doamne, nimic nu poate şterge lumina aceasta de pe noi:
norii, durerea, haita de ură ce se aţine
hăpăind pe alături fără milă, fără ostoi…
Că nu e de la noi: e de la Tine!

Voi sunteţi
oile Mele!

Voi sunteţi oile Mele, oile păşunii Mele,
trecători cu paşii repezi peste lume, ca zburând.
Nimeni nu vă poate smulge din cereştile castele,
chiar vânându-vă pe nume, chiar dureri întortochind.

Nimeni lumii nu-i surâde dintre îngeri ca şi vouă,
cu întreaga frăgezire a frunzarelor de mirt,
cu lucire în migdale, cu îngăduinţă-n rouă,
cu îmbrăţişarea dule între alburi de argint.

Doar credinţa mută îngeri şi deschide porţi în ei,
pân'la tronul Îndurării ochii omului să vadă.
Cu genunchii ţepeni, nimeni n-o putea croi alei
către cerurile nalte…Numai cei care şi-i pleacă!

Înaintea voii Mele, voi numiră̆ţi singuri voie
închinarea adâncimii voastre şi-o făcură̆ţi zbor
ca o pasăre de sânge, aur, smirnă şi aloe
care aripile rugii flutură, tăind un nor.

Voi sunteţi acei din care fluier mi-am făcut şi oi
şi păşune şi privelişti şi cântare şi suman.
Peste ura lumii, cruntă, velitoare sunteţi voi,
de când Eu vă ridicat-am şi vă-nlănţui, an de an.

Şi vă mângâi cu privirea mâinii Mele şi cu dorul
nemuririi care moartea doborât-a pe Golgota:

v-am trimis în locu-Mi umbra mea - Mângâietorul.
El vă frăgezeşte iarba. El vă desluşeşte iota!

Mă regăsesc
după adânci stihii

Mă regăsesc după adânci stihii
ca plopul frunza după aspre geruri,
îmi caut mute rane şi nu mi
le mai zăresc, pierdute-n efemeruri.

Mă aflu sâmbure prins în încolţiri,
sub tainice silabe vesperale.
Cu gânduri cumpeni, dintre amintiri,
scot numai ciuturi curăţite, goale.

Pe umbra mea s-au prăbuşit stindarde
şi vălul lor cu umbra mea s-a dus.
Mă regăsesc: eu însumi mie dar de
aleasă nuntă… Mirele-i Isus!

Din pacea unui colţ de Galilee,
din râul unui gând de Magdalenă,
mai vii decât gătelile ebree
îmi face mândre horbote şi trenă.

Mă dăruieşte zilnic cu secunde
din veşnicia Sa, purtându-I chipul.
În valul lutului străin, imund, e
mângâietor şi aspru, ca nisipul.

În El fiinţa parcă se lărgeşte
cât ţara cald-a laptelui şi-a mierii.

Când timpul iute-n rugă-ncetineşte,
îi pot vedea cetina învierii.

Am chemat dragostea
şi ai răspuns

Am chemat dragostea şi ai răspuns,
atâta bucurie sclipea, că păleau toate.
În prundul sentimentului ascuns
vălureau şoapte.

Te bucurai şi tăceai în dragostea Ta,
o taină a inimii Tale era bucuria
ce peste noi, ca pasărea-n cuib aciuia
aripa ei, colilia.

Tăceai în dragostea Ta aflându-ne
rând pe rând şi pe toţi deodată,
în gândurile Tale încordându-ne
ca într-un arc o săgeată.

Şi trăgeai cu fiecare în fiecare
săgeţi secrete de iubire cum n-a avut
lumina nicicând pe large ogoare
pas mai fecund.

Şi ai răspuns cu tăcerea cea tainică
a iubirii care nu se poate rosti
decât în adâncimea de doruri harnică
din temelii-

când, iar zidită, făptura se clatină
de auz transcendent, ca de-o explozie

de verdele alb în pădurea cea paltină,
senină ambrozie.

Cu dragostea
mă învelit-ai

Cu dragostea mă învelit-ai, Doamne,
când trenuri reci în aer şuierau
cărând morminte- mutilate toamne,
iar gândurile gări ni se făceau.

Cum ceaţa cenuşie-şi rupe stropii
sub raze blânde, Tu aşa m-ai rupt:
din negura ce-mi astupase ochii
în dragostea-Ţi înduioşat m-ai supt.

Acum mă tăinui între timp şi Tine,
rostindu-mă cum numai Tu mă ştii…
Stă vorba lumii goală şi-n ruine…
Din mine Tu făcut-ai poezii!

Le spune clipa şi le spune veacul
şi veşnicia le recită clar…
Serbării de apoi îi sunt meleagul
Cu flori de aur, dealuri de cleştar…

Te văd între cuvinte şi mă ţine
vederea-aceasta minte ca pe-un vers,
ca pe o lacrimă-ncrustată bine
în al iubirii tainic înţeles.

Cum să mă dărui, Doamne, când nu sunt,
atâtor trecătoare sentimente?

Când eu sunt Tu, de ce se mai înfrunt
stihii de trup prin goale elemente?

Adevărata mea predică

La pieptul Tău, cu linişti împrejur,
cu rana palmei Tale gând sub frunte,
am litera, tăcerilor, contur
în timp rămas, ca timpul să-l înfrunte.

Ca un penel ce colorează vag
pe foile secundei caravele,
aşa, la pieptu-Ţi, ca-n al mării larg
un val, aşa sunt gândurile mele.

De păsările toamnei nu mă tem,
când vin şi pleacă nouri peste ele.
Iar cerul, de-l întorc, pe el reazem
iubirea mea cu ale ei pastele.

De frânt, s-a frânt ce-a fost de frânt, acum
e vremea întregirii, din fărâme.
Adună-mi, Doamne, oasele din drum
şi mi le-mpreunează-n rugăciune!

La pieptul Tău, cu linişti împrejur,
numai în rugă, inima Ta se aude
bătând în cer, ca aripi de vultur
peste-ale mării iubirilor unde.

Alt loc de închinare, Doamne, nu am.
Tu eşti singura fastuoasă Biserică

a inimii, singurul ne-ndoielnic balsam,
adevărata mea predică!

Premiul
chemării cereşti

Şi alerg către premiul chemării cereşti,
mă înlănţui cu munţii întru aer înalt,
peste clipe semeţe- cronometre fireşti-
sunt un cerb de-nsetare, ca o flacără-n salt.

M-ai desprins de aleanul omeneştii sudori,
cu-nvierea Ta bat altor porţi cărăruia,
ochii-adie tămâie şi din piele-mi cresc flori,
râde singură-n gânduri doar mirarea, haihuia.

Pot atât cât credinţa arderi repezi hrăneşte,
pasul nu mi se va mai opri în vreun colţ…
Când de cruce e zarul care jocu-şi porneşte,
fă-mă, Doamne, cămaşă care pică la sorţ.

Şi alerg către premiul chemării cereşti-
sfâşiere ce-aleargă pe o catapeteasmă,
cea a mea dinlăuntru, când Tu mă izbăveşti
şi mă faci de cer doruri, de tămâie mireasmă.

Învăţaţi
pe de rost

Tu eşti aproape, o, Doamne, atât de aproape,
iar mâna Ta e gata să ridice cortina,
să tragă de aţa acestei lumi, s-o dezgroape,

ca să-i tămăduiască pentru cer, rădăcina.

Şi ce puţini înţeleg, ce puţini stau ca Tu să atingi
inima lor cambrată în hăţurile ruşinii,
cu minţile aproape uitate în nocturne pecingi,
ce puţini se sperie, Doamne, de mugetul vinii!

Cât de aproape e ceasul când Tu vei striga,
cu coasta cea străpunsă, cu ranele de cuie, în mână:
priviţi-le, luaţi-le, dureraţi-vă, căci Mi s-a
împlinit vremea şi n-aţi vrut să fim împreună!

Şi nu va putea nimeni ascunde din tot, nici măcar
colţul ochiului cu care cândva Te-a zărit,
ecoul vreunui cuvânt care descria un calvar,
lacrima neplânsă, aproapele neiubit,

surghiunul zilnic în tovărăşia unui coltuc
cât mai mare de pâine, de pământ, de putere…
Nici măcar peticitul milei surtuc
nedăruit celui ce venise a-l cere…

Nimic nu va rămâne nevăzut, neştiut Feţei Tale,
cum nevăzută, nici sângerarea de la spini nu a fost.
Nu vei rosti osândă, Stăpâne, pentru aceia pe care
spălându-i cu sângele Tău, i-ai învăţat pe de rost!

În mine,
rupând urme

Tu eşti dragostea mea, Tu credinţa
care încercuie blând suferinţa
în parantezele unei singure vieţi…
Tu eşti farul iubirii, prin ceţi.

Corabia mea străpunsă era, între stânci,

era negură pe maluri, pe ape adânci…
Tu ai adus dimineaţa, când totul părea
prăbuşire în noaptea care durea.

Şi ai de fiece dată câte un mal,
câte o acostare în îndurare, în har,
de fiecare dată când, ca un prunc,
în valurile vieţii m-arunc.

Cum să nu stau la picioarele Tale
cu toate punctele cardinale
ale fiinţei dăruindu-Ţi-le?
Nu ştii Tu unde să pui aerul, malurile, punţile?

Ca o parte din Tine, cea legănată,
jertfa de bun miros, fără pată
sau, în adânc, zbârcitură,
vrea să rămână a credinţei mele statură.

Poate că nu înţeleg îndeajuns
lungimea cuielor ce Te-au străpuns
când mureai pe cruce, în locul meu…
Dar măcar ciocanul, ştiu, eram eu!

Aşa că iubirea mea trebuie să fie măcar cât el
de grea, de insistentă, de fier.
Să doară invers decât a durut atunci:
în mine, rupând urme adânci!

Din zorii
zilei

Din zorii zilei Te laud cu lacrimi şi vers,
în fiecare clipă Te recunosc.
În grăsimea luminii m-ai sădit să-ntreţes
rugi cu parfumuri de mosc.

Pe unda clipitei clipocind glasul Tău
ca o mână ce-ntinde o velă,
făcut-a din curgerea mea alb halou
de iubire eternă.

Mă închin cu adâncul tainei mute ce sunt,
risipind peste zi diamante:
din faptele mele de cer şi pământ
cresc răni vindecate.

Ce noimă-ar avea un surâs îngheţat
ca un ţurţur pe buze uscate?
Dar câtă zâmbire în cuvântul Tău cald,
şi câte lumină îmi date!

Din zorii zilei Te laud cu dor, scumpătate
de inimă ţinută în palme.
Ca şi giuvaierul de preţ, ca o albă cetate
în aer cu albele flame.

Şi nu mă pot desprinde, cum spinul cel greu
de fruntea Ta, odinioară…
Nu mă puteţi îndepărta de Dumnezeu
a doua oară!

E timp
de rugă

În linişte de-amiaz odaia vorbei parcă
mai răcoros adăposteşte poezia,
decât afară-n soare, când din arşiţi debarcă
oştenii setei, picurându-şi solia.

E timp de rugă, de pătruns în hainele noi,
de intrare în murmur până la capăt,

până la ecoul legănării unui altoi
de clopot în dangăt.

E timp de rugă, de singurătate împreună,
pe muşchiul punctelor cardinale ale simţirii…
O neasemuită întotdeaună
se dă rostirii.
De aceea pâlpâie orizontul ca o candelă, sus,
e timp de rugă, de rezonanţă universală.
Pe inimă o lacrimă de Dumnezeu s-a pus
orânduială.

În linişte de-amiaz, odaia vorbei parcă
s-a golit deodată de vorbe, de lume:
Cineva subţire şi blând o încarcă
aromitor, cu rugăciune.

Seva dulce din iarbă,
clorofila din verde

Când eu Numele-Ţi strig, trec ecouri de mir
şi-un fior de slăvire din martir în martir.
Aruncată prin Ştefan, până în fiecare,
orice piatră se face altar de închinare,

de aduceri aminte monument în deşert,
de iertări paraclis, când greşirii îi iert…
Pe sub ziduri de rouă firul ierbii supune
greaua rază de soare într-o verde minune.

Corul tot Ţi se-nchină, al naturii din văi,
umbre chiar, din lumini, îşi croiesc albe căi.
Nu-i nimic, de nimic să se lege, ca omul,
când îşi cheltuie mirul să-şi îmbete atomul,

când îşi trage suflarea cu un lanţ prin noroi,

zornăind ani mărunţi pe cornişe de ploi.
Navighează durerea peste pulsul tptil
ca un pai în băltoace, suflat de un copil.

Şi în joaca de sine, fiecare îşi pierde
seva dulce din iarbă, clorofila din verde…
Tropăind hora morţii pe tăpşane crăpate,
în curând prăbuşi-se-vor - luturi goale, uscate.

Numai când eu Te strig, viaţa-mi este ecou
prins de îngeri în trâmbiţele Numelui Tău.
Doar atunci, piatră grea, din martir în martir,
de la Ştefan la mine, de slăvire e fir.

Nu am grijă

Nu am grijă de mâine, de azi,
ca un şoim picurând printre nori,
pentru mine nu este să cazi
la-ntâmplare-ntre-amurguri şi zori.

Pentru mine, când Tu eşti Cuvânt,
nu se poate vreo literă goală,
sau silabă purtată de vânt,
printre vorbele de mântuială.

Am atât cât îmi dai şi nu pierd
niciodată nimic făr'să ştii:
chiar şi firul de păr de-mi aleg
ca să-l tai, Tu de-un capăt îl ţii.

Cum, atunci, să nu cânt ne-ncetat
din secunde ca din cor de maici?
Peste marele lumii oftat,
pasul Tău, cântăreţ e, când calci!

Nu mă ţin nicidecum mişelii:
le vei face, sunt sigur, Tu, faţă.
Eu atât mai aştept: ca să vii
într-o seară sau o dimineaţă.

Şi cu îngerii să mă înfrăţeşti
în cereasca Ta claviatură:
Tu să cânţi melodia ce Eşti,
Iar eu slavă să Îţi când, din gură!

În miezul ei,
în adâncul Cuvântului

Daruri, solare daruri, ca-ntr-o minune
umplu aerul simplu din rugăciune.
În miezul ei, în adâncul Cuvântului
sălăşluiesc aripile alintului.

Migrează Duhul, Mijlocitorul, căile Lui
sunt anotimpurile nesfârşite-ale dorului
stăpânind cerul în revărsare de orhidee
pe a fiecăruia, rugăciunii, alee.

Şi se topesc florile agonisindu-se una
pe alta, împletind îngenunchierii cununa,
n cosmica revărsare de daruri, solare daruri,
ca un râu nevăzut revărsat pe nevăzutele maluri.

Cum să trec peste pajiştea de iubire
ce face din mine Mireasă, oar din El, Mire?
Eu port horbotă de rugăciune şi şoapte.
El, împlinirea rugii, cu o cruce în spate.

Nimeni nu va putea să întrerupă vreodată
clipa aceasta nesfârşită care mă poartă.

Zadarnic trec amăgiri, arlechinii durerii,
nu mă vor risipi în nimic făpturile precăderii.

Daruri, solare daruri, ca-ntr-o minune
umplu aerul simplu de rugăciune.
În miezul ei, în adâncul Cuvântului
sălăşluiesc aripile alintului…

Acoperindu-ne încet
cu ruptura

Flămânde nări sorb mireasma jertfei ispăşitoare-
ca vântul, parfumul din floarea tăiată, ce moare.
Sunt şi eu acolo, Doamne, un receptacul abia închis
peste esenţe, ca somnul peste un vis.

Am înţelesul prins în cuiele care Te-au ţintuit
de pieptul tăcerii, de moartea pe care o ai murit.
Acum trec păsările cerului şi nu mai pricep
unde mă termin, sau de unde încep…

Trec semenii mei învăpăiaţi de ale lor sentimente
şi nu înţeleg cum de am în loc de litere, firmamente.
Când lumea nu are decât al ochilor orbilor sens,
de unde să ştie ce e drept şi ce e invers?

Doar dacă treci Tu cu palma rănită de lut peste ea,
peste pleoapele uscate ale nevăzătoarei mirări,
ca un licurici în întunericul greu din vâlcea
vor începe să zboare flamurile primelor zări.

Apoi orizontul se va aprinde cu totul, ca o făclie,
luminând taina pe care o numirăm murind, veşnicie.
Ultima clipă este palma Ta lină peste privire,
adică vedere, adică înveşnicire.

Şi pământ nou, şi ceruri noi, şi o nouă mireasmă

vor miji prin ruptura din orbitoarea catapeteasmă.
Tu ne vei întregi cu privelişte noua făptură,
acoperindu-ne încet cu ruptura.

Din taine, trase
fire de oranj

Din taine, trase fire de oranj,
din transcendenţe albe, flori de franj…
Oricât ar fi lumina de tăcută,
îngeri în ea, din când în când, strănută.

Şi nu e musai ca să fii poet,
s-auzi cum mişcă anotimpu-ncet:
îl duc cu ei tptil în constelaţii,
ţinând de dor femeile, bărbaţii,

cum ţinem noi copilul mic de mână
să nu se rătăcească-n săptămână,
că-s ceasuri rele, zile-ndoliate…
Ne ţin de doruri îngeri, ca de toarte!

Dar nu-i nimic ciudat, nu luăm aminte.
Prea-i lină mâna lor şi prea cuminte.
Mersul curat pe aripile cele…
Le cred mereu că-s aripi de-ale mele!

Şi-atât de mulţi ajung cu ele-n spaţii,
că se fac duh femeile, bărbaţii…
Din taine, trase fire de oranj,
din transcendenţe albe, flori de franj.

Mă leagănă

Cuvântul

Mă leagănă Cuvântul Tău ca pe-o silabă
rostită tainic peste lumea largă.
Ca pe un prunc mă-ntinde alăptării
la sânul veşniciei închinării.

Sunt forfote de frunze căzătoare,
în toamne strâmte ca o aiurare,
scâncea pierdută inima, cu mine
legat în ea, ca zidul în glicine.

Mă-ntuneca din ce în ce veşmântul
ce mi-l punea pe umere pământul.
Mă încingea cu flacăra simţirii
de sine minţitoare, prinţul firii.

Nimic părea a nu scăpa din frâul
durerii, nici frunzarul, nici pârâul
ce-şi duce-n şoaptă lacrima la vale…
Sosise însăşi clipa morţii Tale!

Dar, Doamne, poate oare să dureze
tăcerea universurilor treze?
Cât poate moartea cerul să-nveşmânte?
Să Te ascundă,-n lume, cât pământ e?

Te-ai ridicat Statură diafană
amară, necredinţelor, dojană.
Fiinţa Ta,-nviată din ţărână,
spre cer suia, ţinându-mă de mână!

De nu vrei astfel
a te pierde

În crâng îşi tremură ivirea

un fir de iarbă-nlăcrimat,
misterios îl saltă firea
din trupul ei de împărat.

Misterios despică vântul
hlamide lungi în lama lui…
Vin păsările şi mănâncu-l
adânc, verdele firului.

Şi umbra i se-ntinde iar
pe sub pământul împărat,
anemic domn cu rod de vară-
apoi, steril şi îngheţat.

Ce vină are firul verde,
cel mut, neputincios, stingher?
De nu vrei astfel a te pierde,
îţi pune rădăcina-n cer!

Între filele umbrei
scrisă de crucea Ta

Meterezele umbrei sunt de tot invadate,
cu iederi memoria le îmbracă şi cad
franjuri mute de oşti şi drapele uitate
în genunea rostirii, între rost şi hazard.

Poleială de hăuri, huzurit de miasme,
îşi învăluie astmele în lapislazuli…
Meterezele umbrei în copii toarnă spasme
să le răzuie urma când ei nu vor mai fi.

O croială-n ferestre, de profile nătânge,
de priviri macerate între glastre de lut,
lumea asta aşază, când pe hat parcă plânge,

parcă plouă pe cumpăna unui secol trecut.

Tu priveşti şi Te-ntreb ce-i atâta durere
de tot mişună sub lumina ochilor Tăi?
Trupuri mute vâslind chinuite galere,
eu Te-ntreb, Tu priveşti veştejitele-mi văi.

Din ecou-ntrebării Tu mă dai la o parte,
scoţi din fruntea-Ţi un spin: este inima mea.
Ca să pot înţelege mă aşezi semn de carte
între filele umbrei scrise de crucea Ta.

E noul an o nouă zvârcolire

E noul an o nouă zvârcolire
a erei ce-şi aburcă muritorii
în trenuri lungi, pornite spre ieşire,
scoţându-i din portretele ninsorii.

Pe braţe duhul fiecare-ţi poartă
petală vie cu întreg miros
de floare albă sau de frunză moartă
plutindă, ori târându-se pe jos.

Ni-e chipul, Doamne, împărţit în sfere
de influenţă şi e luptă grea
între dorinţa omului de-a cere
şi insistenţa dragostei să dea.

E luptă între an şi veşnicie,
e împărţire între om şi duh,
doar harul Tău mai poate să ne ţie
în iureşul ninsorii din văzduh.

Poţi fi şi singur,
poţi fi şi ultim

Poţi fi şi singur, poţi fi şi ultim,
poţi fi potaie, sau poţi fi cerb.
Nimeni nu-ntreabă ce hram îţi poartă
în măruntaie răni care fierb!
Poţi fi ministru, şef de stat sau de staţie,
şef peste şefii din cartier:
nu te-aştepta să-ţi mănânce din palmă
vreo turturică, vreun porumbel…

Poţi fi triunghi, cercuri concentrice,
con, cub sau sferă, sau paralel:
care cum vine, nici nu se uită.
Îţi strigă cu ură: dă-te-ncolo, niţel!

Dacă nu ai străpunse, murdărite de cuie,
albe falangele şi spini grei pe frunte,
nu te grăbi să seceri pământul:
îl seceră Cel care îngeri ascute.

Abur pe scările
trupului suie

Abur pe scările trupului suie,
pletele humii pocnesc din călcâie-
chiotul urmelor negrei oştiri
de regi blestemaţi, de rele cârtiri.

Portul de cruce e aici interzis,
vărsatul de ziuă nu-i circumcis,
escatologice roşuri în dâre
lungi pe figuri pun zăbrele ceacâre.

Se strâmbă cel rău în oglindă şi-ţi văd

inima spartă şi-nlăuntru prăpăd.
Ţipi ca o floare spânzurată de-un stei
când hăul se-nfige-n rădăcinile ei.

Abur pe scările trupului, dens,
tropăind muşcă treptele şi plantează condens…
Te maschezi pentru ultima oară călău
şi-n coşul de capete-l vei zvârli pe al tău.

Pământ deasupra,
dedesubt pământ

Pe drumuri corbii s-au extras din hoituri,
prunci monstruoşi ai unui zeu flămând.
Se-ntind pe umbre negrele lor corturi:
pământ deasupra, dedesubt pământ.

Şi trece lumea printre ei şi printre
duhori de împăraţi, eroi şi zei
purtându-şi fiecare-un corb în vintre
care-i mănâncă-ncet şi cu temei.

Aşa se nasc şi ură şi durere…
În adâncimi de oameni rod cu sârg
ai morţii corbi, domni-corbi şi corbi-himere
de iad greţos şi de-ntuneric pârg.

Aşa străpunge lutul cer senin
cu pliscu-i hulpav şi în hoituri frânt,
cu veştedul parfum din flori vecin:
pământ deasupra, dedesubt pământ.

E bine
aici

Este bine aici, între muguri, când patrii
de rugă adâncă le poartă genunchii,
când nu e lumina ascunsă de gratii-
stejară cădere, în falduri, de trunchii.

Este bine aici, la picioarele Tale-
afară, de clipe-i lipită mereu,
cu alb murdărit şi cu muchii egale,
eticheta-ntunericului, cu numele meu.

Este bine aici. Este bine oriunde
silabele Tale mă învaţă Cuvânt.
Unde taina iubirii în coclauri pătrunde
mesele vânzătorilor de-nţeles răsunând…

Şi bine-i, când mugurii se desfac în corol
învelindu-mă-ncet cu-ale Tale culori.
O planetă întreagă, dedesubt, rostogol,
tot încearcă, zadarnic, să ajungă la zori:

“Nu se poate fugire de la faţă de Domn!”
îi tot spui de milenii, de pe cruce-i tot strigi.
Visul ei putrezeşte în oceane de somn,
şi ce bine-i la Tine…şi ce bine-i aici!

Eşti vorbă parcă
spusă peste gard

Prin lume, cu domestice priviri,
eşti vorbă parcă spusă peste gard,
fără extaz, durere, clocotiri
de ape care-n văi de soare ard.

Nu simţi iubire, ură, prăbuşiri,
cutremurul parfumului de nard
pe Domnul închegând mărturisiri

de-o inimă ca zborul de petard.

Te nărui în minute de-nghiţiri
la mese cu fatidicul hazard,
în viaţa ta exişti la foaia „ştiri”:
eşti vorbă parcă spusă peste gard.

Între atâtea serbede-ocoliri,
cu varul feţei îngheţat sub fard
nu poţi, sărace, sfinte regăsiri
de clorofilă-n recele smarald.

Te-nvârtoşezi ca mâlul în rostiri
şi eşti vărsat curând în jetul fad
pe cărămida-ncinselor pieriri…
Eşti vorbă spusă peste gard.

Se desfăşoară ierburi sub paşi,
pe dealuri scunde

Se desfăşoară ierburi sub paşi, pe dealuri scunde,
şi cântece pasc oarbe sclipiri de verde ud.
Numai în oameni ura un şarpe îşi ascunde:
în gura lor, tăioase, inelele-i se-aud.

Alunecări de vremuri incerte îi astupă
cu huma unei ore, cu ploi de contingent…
Nimica nu rămâne ’naintea lor şi după,
şi-n locul lor e-un şarpe ce sâsâie: absent!

Se desfăşoară încă în falduri, pe drapele,
istoria cenuşii- secundă-mprăştiată
din gândul fiecărui, strivită pe pingele,
pe ierburi şi pe cântec cu ură vânturată.

Ce n-am ştiut ne-ntreabă şi nu ştim, Doamne, rostul,

o cruce ne dă rodu-i şi nu ştim a-l mânca…
Şi nimeni nu mai poate s-o facă- vai!- pe prostul:
absenţă sâsâindă-n cenuşi ’naintea Ta.

Când aurul îl cureţi, cernând umane unde,
nemântuire lumii e apa cea din prund…
Se desfăşoară ierburi sub paşi, pe dealuri scunde,
şi cântece pasc oarbe sclipiri de verde ud.

Divin potir-
din vechiul blid

Mai tremură-n căluş de palmă
ecoul păsării ce-am fost.
Vechi cântece, de flori se sfarmă:
par colivii fără de rost.

Nimic nu-i frate cu nimicul
ce mă-nchega din trunchi de-amiaz…
Poate doar lacrima ce picul
’şi-ngenunchează pe obraz.

Mai zac vechi forturi sub armura
înfricoşatelor oştiri.
Pe dealuri, umple aurora
umbrirea lor, cu tresăriri.

Dar sunt atâta de străine
cernite feţe de copii,
că ceaţa care-n ei se ţine
îi dă memoriei felii.

Şi sunt atâta de departe,
cu ochii plini de goliciuni,
că mersul lor e ca o moarte
pe sârmă, peste reci genuni.

Dar cine-ar fi putut să facă
din umbre, un cadran solar,
o punte sigură din dacă,
trecută cu picior hoinar?

Şi cine m-ar fi prins pe volburi
senine palme-ncăuşind?
Tu, Doamne, Cel ce faci din cioburi
divin potir- din vechiul blid!

Şi vouă Eu purta-le-voi
amarele ocări!

Ni se-nstrăină lumea din ce în ce şi ni se
abat pe tâmple anii, căuşul lor de cuib
e spart în multe locuri, cu clipele omise,
vremelnicii grozave din carnea lor se-mbuib.

Din fantasmagoriile plăcerii interzise
se scurg leşii pe feţe, pe umeri, pe genunchi,
în zori plutesc cadavrele privirilor ucise,
câte un corb de mirişte pe câte un rărunchi.

Şi nu se-nchină până le piele, ca şi cum
s-ar dezbrăca de sine, vreunul dintre noi.
Te părăsirăm, Doamne, şi ne-am văzut de drum
scurmând alei de ură-n grămada de gunoi.

Şi ne uităm făptura şi lumea se-nstrăină,
şi punem să ne caute zadarnic jertfa Ta…
Căci ne-am ascuns sub pături de lacomă slănină
şi ura prea ne leagă-ntre noi, ca o curea.

„Lăsaţi-Mă pe Mine!” e-un murmur prin secunde,
o pajişte în lucruri, o linişte pe mări…

„Din paşii mei pe ape croi-voi vouă bunde,
şi vouă Eu purta-le-voi amarele ocări!”

Pace-n locurile ’nalte,
pace-n tulburata fire

Ca aroma caldă încă într-un miez de pâine vie,
ca o rază migratoare într-un fulg de păpădie,
ceas de îngeri orologiul zării peste câmpuri bate:
e-o minune între ierburi, e minune în cetate.

Povârniş de veşnicie face sănii din păstori-
glasuri în alunecare clocotind ca apa-n mori-
celestul cântec, spice de învrednicire:
pace-n locurile ’nalte, pace-n tulburata fire!

Omeneştile crâmpeie de pricepere sunt unse
din zenit cu miruri sfinte şi cu-adânce taine-ascunse.
Ce S-a scris din literi iese înfruntând vremelnicia
luturi de pe dânşii-aruncă bieţi păstori ivind vecia

ce le tremură în inimi ca mânuţele de Prunc.
În troiene transcendente ei toiegele şi-arunc:
nu-i nevoie-acum de ele, e nevoie de vedere
încărcată pentru pururi de a ieslei adiere,

cu chip limpede într-însa, braţe care se mângâie
până şi priviri în care cuie dorm la căpătâie…
Palme care-n paie triste, căutând mereu ceva
scot cu-atâta zâmbet inimi: e a mea? este a ta?

Împietriţi în uşi de grajduri stau şi-acum privind păstorii:
câmpurile strânse-n dânşii, albul au pierdut, ninsorii…

Este clipa unei naşteri de aflare din neştire:
pace-n locurile ’nalte, pace-n tulburata fire!

E minune între stele, e minune în cetate,
ceas de îngeri orologiul zării peste câmpuri bate,
ca o rază migratoare într-un fulg de păpădie,
ca arome vii de pâine frântă mie, frântă ţie…
Naştere înverşunată pe societăţi sterile:
condamnare ca pedeapsă, glorie ca răsplătire.
Unde, cu mânuţa-Ţi dulce mă aşezi privind la mine?
Între îngeri? Între cuie? Unde mă aşezi, Copile?

Sau în şiruri cu păstorii cei gătiţi cu câte-un dar,
închinându-se de-atunci la o zi din calendar?
Eu nu vreau. Eu vreau în mine palma Ta să mute caldă,
dintr-o iarnă de edenuri calcinate - o livadă!